

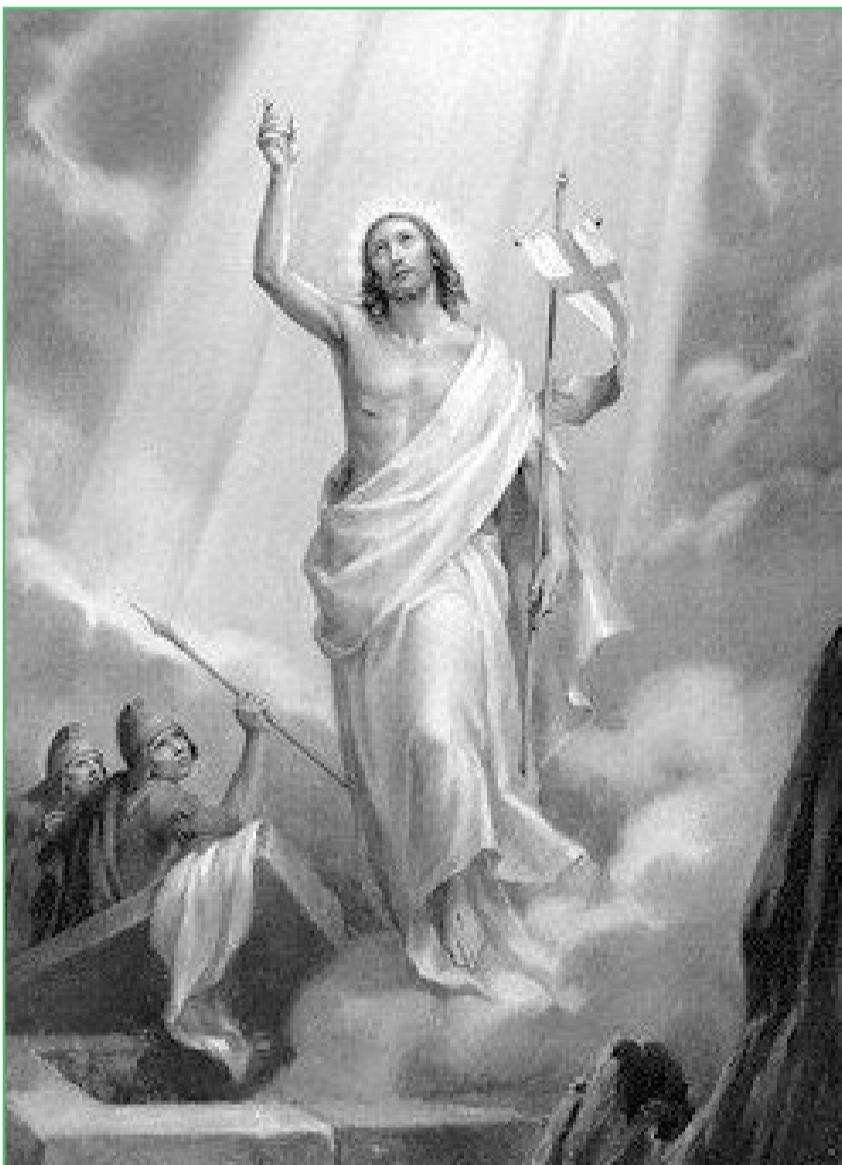
HLAS SRDCA

„Veru hovorím vám: Medzi tými, čo sa narodili zo ženy, nepovstať nik väčší ako Ján Krstiteľ.“

(Mt 11, 11)

Ročník I.
Číslo 1.
Marec 2016

ŠTVRŤROČNÍK RÍMSKOKATOLÍCKEJ FARNOSTI RIMAVSKÁ SOBOTA

Záchrana

Ked' nad horou sa blýska,
sa prežehnajú zbožní kresťania.

Ešte niet východiska,
no blesky potom nerania.

Ked' spadne na zem miska
alebo hrniec, kolké volania
a kriky zosypú sa zblízka
a znie ich úzkosť, znie až do rána.

No napokon len v trpežlivosti
zdvihneme ticho vec, čo padá,
a podobní sme Bohu v tejto milosti,
ked' dobrota to znova poukladá
uzdraviac, čo sa zvija v slabosti
a hlasmi tonúcimi seba hľadá.

z básnickej zbierky kňaza Janka Silana - "Medzidobie"

Veľkonočné ráno

Užalostené ženy sa v nedeľné ráno ponáhľali k hrobu. Neočakávajú žiadne prekvapenie, nemyslia na vzkriesenie, pretože na vlastné oči videli, ako bolo Ježišovo mŕtve telo uložené do hrobu. Život v hrobe končí. Ženy to vedeli.

Na cintorín prichádzame s istotou, že ten, ktorého sme pochovali, nebude na nás čakať sediac na pomníku. V Ježišovom prípade, v najhlbšom bode ľudských očakávaní sa začína odohrávať niečo úplne odlišné. Kameň je od hrobu odvalený. Ženy zostávajú ustrašené. S takým niečím absolútne nepočítali. Chceli pomazať Kristovo mŕtve telo a tu je im povedané: „ON ŽIE! VSTAL Z MRTVÝCH!“

Myslím, že nikto nemôže správne sláviť veľkonočné sviatky bez prelaknutia sa z toho, ako Boh prevrátil očakávania človeka, očakávania ľudí, očakávania žien. Kde ľudia ne-nachádzajú slová, tam začína rozprávať Boh. Kde doteraz stál mûr, otvárajú sa dvere. Kde sa zdalo všetko nepriechodné, začína nová cesta. Tým, ktorí sa uspokojili žiť v žiali, smútku a beznádeji vytvára sa zrazu priestor, v ktorom počujú výzvu odovzdať sa a otvoriť novému nepoznanému tajomstvu, ktoré chápe iba srdce.

Hlboká veľkonočná radosť bytostne preniká každého človeka, ktorý s vierou prijíma veľký dar od Krista – víťazstvo nad smrťou a večný život. Veľkonočná radosť má prežiaríť aj naše osobné ťažkosti, kríže a výzvy. Nedá sa žiť tisíc vecí a kdesi medzi tým azda trocha osláviť Ježišovo zmŕtvychvstanie.

Sláviť Veľkú noc môžeme ako zbožnú bezduchú tradíciu alebo ju môžeme sláviť ako rozhodujúcu skutočnosť v našom živote. Ked' sú pre nás veľkonočné sviatky iba zbožnou tradíciou, potom budeme ozdobovať hroby a uchováme si Ježiša v posvätnnej pamiatke. Rozpamätáme sa na neho iba ako na dobrého človeka minulosti. Ale tým neoslavujeme pravé Kristovo víťazstvo! Sláviť veľkonočné sviatky znamená vnútorne vyznať: „JEŽIŠ ŽIE!“ Veľká noc je znamením našej budúcnosti. Každý z nás je osobne oslovený, aby žil večný život s Bohom. Smieme povstať z našich temnôt, bezmocnosti a pocitov viny. Ježiš nás z toho dvíha skrze svoje zmŕtvychvstanie.

Prajem vám, aby sa Ježišovo zmŕtvychvstanie stalo pre vás výzvou k hlbšiemu a radostnejšiemu životu.

Rastislav Polák, dekan

Deň modlitieb za Rožňavskú diecézu. Úmysly otca biskupa Stanislava Stolárika:

- Marec:** Aby sme stále viac mali na zreteli dôležitosť pokánia v našom živote.
- Apríl:** Aby sme boli presvedčivými svedkami Božieho milosrdenstva všade tam, kde sa nachádzame.
- Máj:** Aby naše pravoprijímajúce deti, birmovanci a ich rodiny pod ochranou Panny Márie a sv. Jána Nepomuckého, patróna diecézy, vytrvali vo vernosti Kristovi a jeho Cirkvi
- Jún:** Aby sme šírili a posilňovali úctu k Najsvej. Ježišovej Srđcu a dôverovali jeho prisľubeniam.

Húsvét reggele

A szomorú asszonyok vasárnap reggel igyekeztek a sírhol. Nem várnak semmilyen meglepetést, nem gondolnak egyáltalán a feltámadásra, mivel a saját szemükkel látták, hogy Jézus hallott testét elhelyezték a sírba. Az élet a sírral végződik. Az asszonyok ezt tudták. A temetőbe azzal a bizonyossággal érkezünk, hogy az, akit eltemettünk, nem fog bennünket ülve várni az emlékműön. Jézus esetében azonban, emberi várakozásunk legmélyebb pontján valami teljesen eltérő játszódik le. A kő el van hengerítve a sírtól. Az asszonyok félelemmel vannak tele. Ilyen fejeménnyel egyáltalán nem számoltak. Meg akarták keni Krisztus hallott testét, mégis azt mondja nekik az angyal: Ő ÉL! FELTÁMADT A HALÁLBÓL!

Úgy gondolom, hogy egyikünk sem tudná helyesen ünnepelni a húsvéti ünnepeket anélkül, miként fordította meg Isten az emberek s az asszonyok elvárásait. Ahol az emberek nem találnak szavakra, ott kezd el Isten beszélni. Ahol eddig falak állottak, ajtó nyílik ki. Ahol minden kilátástalanak tűnt, egy új út kezdődik. Azoknak, akik beletörödtek a sajnálatba, szomorúságba s a reménytelenségbe, hirtelen egy új tér nyílik meg, amelyben hallanak egy kérést, hogy adják át magukat teljesen s nyiljanak meg egy olyan titoknak, amelyet csak a szív érhet meg.

A mély húsvéti örööm lényegileg áthat minden olyan embert, aki hittel elfogadja Krisztus hatalmas ajándékát - a halalon arattott győzelmét és az örök életet. Ezen húsvéti örööm át kell, hogy ragyogja a mi személyes nehézségeinket, kríziseinket és kihívásainkat. Nem lehet egyszerre ezer dolgot megélni s valahol a sok tennivaló között talán egy kicsit megünnepelni Jézus feltámadását.

A Húsvétot ünnepelhetjük, mint egy lélektelen hagyományt, vagy mint életüket meghatározó valóságot. Ha számunkra a húsvéti ünnepek csupán egyfajta vallásos tradícióval érnek fel, akkor csak a sírok fogjuk díszíteni s Jézusra is, mint egy szép emlékre fogunk gondolni. Úgy fogunk rá nézni, mint a múlt egy jó emberére. De ezzel nem ünnepeljük Krisztus igazi győzelmét! Mert az igazi ünnephez az kell, hogy bensőleg is megvalljuk: JÉZUS ÉL! A Húsvét a mi jövőnk jele. Mindnyájan személyesen meg van szólítva, hogy örökké Istennel éljen. Felállhatunk a sötétségeinkből, erőtlenségeinkből, hibáinkból. Jézus pont az Ö feltámadása által emel fel minket ezekből.

Mindnyájuknak kívánom, hogy Jézus feltámadása indítson minket a mélyebb s örömtelibb életre.

Rastislav Polák, plébános
(preklad: Ján Zsóka)

Lelkitükör a Tízparancsolat alapján

1. Uradat, Istenedet imádd és csak Neki szolgálj! Imádkozom-e reggelente? (Eltervezem-e, hogyan fogom ma Istant és embertársaimat szolgálni?) Imádkozom-e esténként? (Hálát adok-e a napért? Végzek-e lelkismeret-vizsgálatot?) Szoktam-e a saját szavaimmal imádkozni? Érzem-e, hogy az ima nyitottabbá tesz Isten és a felebarátaim felé? Tudatosítom-e, hogy az imában Istennel beszélgetek, vagy csak úgy a levegőbe mondjam a szavakat? Tudok-e elcsendesülni az imában? Szoktam-e hálát adni, vagy csak kérek állandóan?

2. Istennevéthiábanevedd! Káromkodtam? (Istenésaszenteknevéjtettem-ekiátkozódó, csúnya szavak kíséretében? Mondok-e egy fohászt, ha káromlást hallok?) Szoktam-e emlegetni Isten nevét fölöslegesen, tiszteletlenül? Esküdöztem fölöslegesen? — Szent dolgokkal tréfálkoztam? Hogyan nézik Istenre? — Mintszerető Apára/Anyára, vagy mint ítélező Bíróra?

3. Az Úr napját szenteld meg! Vasárnap, parancsolt ünnepeken (Karácsony, Újév, Nagyboldogasszony – aug. 15.) mulasztottam-e szentmisét? (Hanyagságból? Hányszor?) Szentmisén Isten és az ott levők iránti szeretettel vettem-e részt? Pihenésre és ünneplésre fordítottam-e az egyházi ünnepeket? A bűnbánati napokon (pénteken) szoktam-e valamit tenni Isten iránti szeretetből? (Ha elfejtettem, pótoltam-e más napon?) Örömmel vagy csupán csak megszokásból megyek-e szentmisére? A szentmisén beszélgetek-e Jézussal? Szoktam-e felajánlani Istennek valamit? Szoktam-e másokról ítéletet alkotni annak alapján, hogy járnak-e a templomba vagy sem? Ha részt vettetem a szentmisén, változott-e valami bennem? Tudtam-e Jézus szeretetét továbbadni a szeretteimnek? Meglátszódik-e a szavaimon és a tetteimen, hogy az élő Istennel találkoztam?

4. Atyádat és anyádat tiszted! Tisztelem-e szüleimet? Engedelmes vagyok-e? Próbálok-e örömtszerzeneik? Tisztelem-e az idősebbeket (iskolában, utcán stb.)? Szavakkalmegbánítottam-e a szüleimet? Igyekeztem-e bennük felfedezni Jézust? Haragudtam-e rájuk? Kívántam-enekikrosszat? Érzékeltem-e evelük, hogy feleslegesek számomra? Részvéttel voltam-e felük? Minden megtettem-e, hogyszentségekkel látvá hessenek haza a mennyei házába?

5. Ne ölj! Szoktam-e verekedni, durván viselkedni, gúnyolódni? Másoknak fájdalmat okozni? (Ha megbántottam valakit, próbáltam-e jóvátenni?) Vigyázok-e egészségemre? (Kerülöm-e a dohányzást, az alkoholt, kábítószert?) Csábítottam-e másat bűnre? Vigyáztam-e a testi-lelki-pszichikai egészségemre? Értékeltem-e, hogy Isten adott nekem egészséget? Ápolom-e a lelki tisztaságomat? Művelem-e magamat? Egészségesen ételezem-e? Odafigyelek-e a rendszeres testmozgásra, vagy minden kibúvókat keresek?

6. Ne paráználkodj! Paráználkodtam-e? Gondoltam, beszéltem-e tisztálant? Néztem, olvastam-e szándékosan illet? Cselekedtem-e tisztálant – mással vagy magammal? (Hányszor?) Tudatosítom-e, hogy testem a Szentlélek temploma? Érték-e számomra a házasság előtti tiszta élet? Kicsapongó vagyok-e? Tudok-e magamnak megállít parancsolni? Igyekszem-e saját magamat legyőzni, vagy egyáltalán nem érdekel? Tudok-e áldozatot hozni azzal, hogy fékezem a természetemet s a bűnös vágyaimat? Megköszöntem-e már Istennek, hogy vigyáz rám s kész minden megbocsátani nekem?

7. Ne lopj! Vettem-e el olyat, ami nem az enyém? (Visszaadtam-e már?) Vigyáztam-e magam és mások holmijára? Felelősnek érzem-e magam a közösség javaiért (iskolában, utcán, pl.: tömegközlekedési eszközökön)? Nem „lopom-e” az időt? Becsülettel végzem-e kötelességeimet (tanulás, munka)? Értékeltem-e azt, amit van? Nem akarok-e minden többet és többet? Tudok-e lemondani arról, ami az enyém, hogy másoknak ezzel örömet okozzak? Zsugori vagyok-e? Mennyire fügők-e a dolgaimtól? Ha valamiről le kellene mondani, nehéz vagy könnyű lenne?

8. Hamis tanúságot ne szólj embertársad ellen! Hazudtam? Okoztam-e ezzel másnak kárt? Megszoltam-e másokat, beszéltem-e rossz szándékkal mások hibáiról? Rágalmaztam? (Fogtam-e másra olyat, ami nem igaz? Jóváitettem-e ezt?) Megvédtem-e más becsületét, ha tehettem? Őszinte vagyok-e? Van-e olyan barátom, aki-nek el tudok minden mondani, vagy magamba fojtak minden érzelmet? Tudok-e megnyílni az emberek előtt? Be tudom-e ismerni, hogy hazudtam? El-e bennem a vágy, hogy mások jóhírért szolgáljam? Vagy csak az a vágy vezérel, hogy mások nevét bepiszkítsam? Tudok-e úgy nézni minden emberre, mint akikben jelen van Jézus?

9. Felebarátod házastársát ne kívánd! Bűnös vággyal néztem-e más házastársára? Tiszteletben tartottam-e a mások kapcsolatát? Hogyan gondolkoztam és beszéltem húsegről, tisztaságról? Boldog vagyok-e a házasságomban? Úgy nézek-e a házastársa-ra, mint akit Isten jelölt ki számomra? Irigykedtem-e másokra, mert nekik látszólag boldogabbnak tűnt a házasságuk? El akartam-e csábítani barátom házastársát? Szoktam-e a házastársammal együtt imádkozni? Gyermekinek vallásosan nevelem-e?

10. Mások tulajdonát ne kívánd! Irigykedtem-e (más értékeire, tehetségére, képességére, emberi kapcsolataira, stb.)? Szívesen adtam-e rászorulóknak (tulajdonomból, időmből)? Hasonlítottam-e a magam tulajdonát másokéhoz? A boldogságomat a birtokolt tárgyaktól függ-e? Zavart-e, hogy másoknak látszólag könnyebben megy a munka, mint nekem? Tudtam-e értékelni azt, amit már eddig is kaptam Istantól? Tudok-e lemondani a dolgaimról? Van-e minőségi időm önmagamra, a családomra, Istenre? Mennyire élek rohanó életmódot? - MI AZ, AMIBEN VÁLTOZNI SZERETNÉK? MIT SZERETNÉK EZUTÁN MÁSKÉNT VÉGEZNI? - MIT SZERETNÉK MEGKÖSZÖNNI ISTENNEK? MIÉRT VAGYOK HÁLÁS?

Zsóka János, káplán

Viete, kto sú Bosco Boys?

Nie, nebudeme spomínať na zabudnutú rock'n rollovú kapelu z losangeleského predmestia šesťdesiatych rokov minulého storočia. Za chlapcami Dona Bosca sa musíme vybrať úplne iným smerom – na východ čierneho kontinentu – do exotickej Kene. Pre krajinu, ktorá sa čoraz viac dostáva do najlukratívnejších ponúk cestovných kancelárií vďaka svojej nádhernej faune a flóre, platí jeden neodškripiateľný prílastok – krajina obrovských kontrastov a protikladov, počnúc zasneženým Kilimandžárom, týčiacim sa nad slnkom vyprahnutou savanou ako kopček citrónovej zmrzliny až po ostatným drôtom oddelené okázalé bohatstvo a lesk luxusných hotelov od nevýslovnej biedy a nekonečného smetiska v Nairobi - takmer štvormiliónevej kenskej metropoly. A práve v Kene strávil dva roky v rámci svojej misijnej cesty kňaz, ktorý od novembra minulého roka pôsobí v našej farnosti ako kaplán – salezián don Peter Kuchár SDB (foto), mimo iného určitý čas aj v centre Bosco Boys v Nairobi. So svojimi zážitkami sa s veriacimi podelil v rámci pútavej prezentácie, ktorá sa uskutočnila 18. februára 2016 v podvečer a pre veľký záujem aj v repríze 25. februára 2016 v priestoroch farskej pivnice. Priblížil zúčastneným niečo úžasné – ako v prostredí nepredstaviteľnej biedy pôsobí Božia láska, keď sa v chlapcoch, žijúcich na absolútnom okraji ľudskej spoločnosti, začína prebúdať nový človek – Božie dieťa, dychtiaci po lepšom živote, uvedomujúc si šancu, ktorú mu dáva Boh.

Deti ulice v Nairobi? To nie sú dve, tri deti, pýtajúce si pári centov na cukríky, na aké sme zvyknutí v našich končinách. To sú doslova desaťtisíce detí v rôznom veku s pohnutým osudem, veľakrát bez rodiny, bez akejkoľvek starostlivosti, bez akýchkoľvek finančných prostriedkov a potravín. Často je ich jedinou náplasťou na telesné bolesti, ale hlavne rany na duši flaštička lepidla – stačí pári vdychov a aspoň na chvíľu zabudnú na svoju bezútešnú situáciu. Ich domov? Špinavé ulice s plechovými chatrčami a nie morom, ale doslova oceánom rôznych odpadkov. A práve saleziánske centrum Bosco Boys a mnohé ďalšie saleziánske centrá v Nairobi vznikli s cieľom pomôcť takýmto deťom z ulice, poskytnúť im domov a vzdelanie, ako aj možnosť plnohodnotného zaradenia sa do spoločnosti. V kenských podmienkach, kde nefunguje prakticky žiadny sociálny systém, je to priam nadľudský výkon. Centrum zachránilo už niekoľko stoviek z nich. A ako takéto centrum funguje? Zjednodušene by sa život v centre dal prirovnať k životu v detských domovoch u nás. Deti strávia 1-2 roky v tzv. záchytnom

centre, ďalej navštevujú základnú školu, následne sa môžu rozhodnúť, či pôjdu študovať ďalej, alebo sa vyučia remeslu (napr. stolárstvo, krajčírstvo a pod.). Vždy tu však hrozí ďalšie riziko, väčšina detí nemá dostatok finančných prostriedkov, aby v štúdiu pokračovali ďalej, aby získali odbornú kvalifikáciu a pracovné zručnosti, a tak hrozí, že sa tieto deti znova ocitnú na ulici. Popri vzdelávaní sa realizujú rôzne kurzy ručných prác (napr. výroby rôznych doplnkov). Výnos z predaja výrobkov pomáha dopĺňať finančné zdroje na chod centra. Veľmi dôležité je podchytíť deti v rozvíjaní ich talentov. Veľa z nich má neuveriteľné pohybové nadanie, ale aj umelecké sklony. Deti žijú pod „ochrannými krídlami“ centra prakticky do získania plnoletosti.

Kto sú teda Bosco Boys? Chlapci, ktorí mali to šťastie a dostali sa do centra. Toto im poskytlo strechu nad hlavou, stravu, vzdelanie, lásku ľudí, ktorí sa o nich starajú. Mnohí z nich dnes študujú už aj na vysokých školách. Napríklad na Univerzite Komenského v Bratislave sú dvaja medici práve odtiaľto. Je zrejmé, že jedným z najcitateľnejších problémov centra je nedostatok finančných prostriedkov. Ako pomôcť? Ponúkajú sa rôzne možnosti, najmä teraz v Pôstnom období (napr. pôstna krabička a ďalšie zbierky). Veľmi zaujímavou formou, ktorá má už mnoho priaznivcov aj na Slovensku je tzv. adopcia týchto detí alebo dokonca celých tried (adopcia spočíva v zasielaní určitej finančnej hotovosti konkrétnemu dieťaťu alebo celej triede). Odporučame navštíviť webovú stránku www.savio.sk, kde získate podrobnejšie informácie. Určite každé euro je dôležité a potrebné ako sol'.

Pracovníkom a deťom v Centre Bosco Boys vyprosujeme veľa Božích milostí **Alena Perželová a redakcia Hlas Srdca**

POĎAKOVANIE

To, že nás časopis môže slúžiť aj na zverejnenie rôznych oznamov samotných čitateľov (samozrejme obsahovo súvisiacich so zameraním časopisu) dokazuje aj historicky prvé podčakovanie našej čitateľky - pani Helenky Benkovej za uzdravenie, ktoré s radosťou na tomto mieste uvádzame v plnom znení:

“Tento cestou sa chcem podčakovať všetkým kňazom, ktorí za mňa odslúžili sväté omše (aj v Zacharovciach). Ďalej sa chcem podčakovať všetkým matkám z Modlitieb matiek, členkám Máriinej legie, členom Modlitbového zápasu, ktorí sa za mňa dva mesiace modlili a ďalším jednotlivcom, ktorí za mňa obetovli modlitby. Osobitne ďakujem pani Katke, ktorá sa so mnou modlila deviatnik k svätému Charbelovi a k svätej Rite.

*Nech všetkých požehná Boh na tele i na duši.
Pán Boh zaplať za moje uzdravenie”*

Helena Benková

Z uzdravenia pani Helenky sa tešíme aj v redakcii Hlasu srdca a želáme jej veľa Božieho požehnania a pevné zdravie.

Ked' Božiemu chrámu prinavrátíme zdravé plúca

Pri slove organ napadne každému z nás kostol, či nejaká koncertná sieň. V kostole je to väčšinou chór, prípadne bočná empora. Z hudobného hľadiska predstavuje organ najzložitejší a najväčší hudobný nástroj, ktorý sa skladá z veľkého počtu dielov (nástroj stredného rozsahu môže mať pokojne aj 100 000 súčastí). Ide teda z konštrukčného aspektu o skutočne niečo majestátne. Však to aj jeho postaveniu v histórii a liturgii, ktoré si stručne naznačíme, právom prináleží.

História organu

Máloktočný výdobytok ľudskej civilizácie vynášli bez jeho prototypov a skúšobných verzií. Takýmto zložitým vývojom prešiel aj organ. Jeho počiatky siahajú až do 3. storočia pred Kristom, (presnejšie do roku 246), kedy grécky vynálezca Ktesibios postavil prvý organ, nazývaný „Hydraulos“ – jeho princíp spočíval v dodávaní vzduchu pomocou činnosti vody a tiaže vodného stĺpca. Postupne sa počas jednotlivých etáp dejín hudby organ zdokonaloval, zväčšoval a rástol i mohutnel aj jeho zvuk. Vrcholom bolo obdobie romantizmu; nasvedčuje tomu organová literatúra skomponovaná v tomto období, nástroje monumentálnych rozmerov a počtami registrov a v neposlednom rade najvýznamnejší stavitelia organov žijúci v tejto epoce.

Súčasnosť

V súčasnosti sa stavajú nástroje rôznych druhov, veľkostí a je nespočetne veľa spôsobov, ako vyhotoviť nový organ. Rozhodujú faktory: hlavné umiestnenie nástroja (kostol, koncertná sieň, učebňa), účel organu (sprevádzanie liturgie, koncerty, v lepšom prípade oboje), akustika a veľkosť priestoru, investícia, atď..

Pri inštalácii organov do kostolov môžu nastať viaceré prípady. Najčastejšie sú tieto: stavba nového nástroja, generálna oprava nástroja, prestavba nástroja s ponechaním niektorých častí. Tento posledný prípad sa týka aj nášho organu v Rimavskej Sobote. Jednou z hlavných častí nástroja je organová skriňa, v ktorej je organ umiestnený. Naša organová skriňa pochádza z roku 1771 (umelecký sloh rokoko) a vyhotovila ju dielňa Pažických pôsobiaca v Rajci. Z umeleckého hľadiska predstavuje vrcholnú tvorbu a je to skvost medzi organovými skriňami Slovenska. Dôkazom je spomenutie nášho organu v publikácii „Historické organy na Slovensku“ od Otmara Gergelyho a Karola Wurma. Je zároveň aj národnou kultúrnou pamiatkou Slovenska. Vnútorná časť (teda samotný nástroj) bola prestavaná firmou Rieger v roku 1933 na dnešný stav pod opusovým číslom 2614. Prestavba zrejme zahŕňala zväčšenie počtu registrov a pristavanie dvoch pedálových veží po bokoch nástroja.

Prestavba organu v Rimavskej Sobote

Náš organ je v súčasnosti vo veľmi zlom technickom stave, a preto mu hrozí odstavenie od prevádzky. Dôkazy sú hmatateľné, viditeľné, no hlavne počuteľné, o čom sa môžete presvedčiť aj sami. Je viac typov, ako sa pomocou stlačenia klávesy ozve písťala. Tomuto systému sa hovorí „traktúra“. My máme pneumatickú traktúru s výpustkovou vzdušnicou, čo je z konštrukčného hľadiska jeden z najhorších systémov. V dejinách sa tieto organy stavali presne v období, kedy bol postavený aj náš, čiže okolo roku 1930 a postupom času sa a zistilo, že sú veľmi náročné na údržbu a nespolahlivé. V súčasnosti sa už nestavajú. Celý systém funguje na princípe obrovského tlakového hrnca. Stačí milimetrová netesnosť a prefukuje falošný vzduch. Ten má za následok, že hrá aj tá písťala, ktorá nemá hrať. Takýchto prefukujúcich písťal sú u nás desiatky, možno až stovky. Navýše, takýto systém je veľmi háklivý na zmeny teploty a vlhkosti vzduchu a v kostole tieto hodnoty kolísu zo dňa na deň.

Píšťaly majú svoj špecifický tvar, podľa ktorého aj znejú. My vidíme na organe len tie kovové, ktoré sú v popredí. Okrem kovových sú aj drevené, oba druhy rôznych veľkostí. Najmenšie píšťaly majú len niekoľko centimetrov, najväčšia cca 5 metrov. Všetky ostatné píšťaly sú v organovej skrini a my ich tu máme presne 1538. Z toho polovica, možno až 2/3 nefungujú správne, resp. nefungujú vôbec. Preto bolo na zváženie, má zmysel opravovať súčasný nástroj, ktorého životnosť by bola pár desiatok rokov a dostať by sa možno znova do súčasného havarijného stavu alebo sa pustiť do stavby nového nástroja, ktorého životnosť sa počíta na oveľa viac desaťročí. Po porovnaní dvoch alternatív sa pán dekan Rastislav Polák rozhodol pre stavbu nového nástroja, čo sa prerokovalo aj na zasadnutí farskej rady. Pôjde o nový systém fungovania, nové vzduchové hospodárstvo, nové píšťaly. Ostane len organová skriňa, ktorá je národnou kultúrnou pamiatkou.

Mal som možnosť za svoje pôsobenie organistu hrať na viacerých nástrojoch v okolí Rim. Soboty. Na „vlastnej koži“ som sa presvedčil o tom, že mechanický systém je omnoho spoľahlivejší, ako pneumatický. Vy, veriaci, sami počujete, že ked' nás organ dohrá, tak znejú stále niektoré píšťaly. To sa na organe, ktorý má fungovať správne, nesmie stať. V minulosti bola vykonaná čiastočná oprava (okolo roku 2000) a od nej uplynulo len 16 rokov – čo je v životnosti organov málo – a už tu máme havarijný stav. Ved' si vezmite fakt, že za tých sedem rokov, čo pôsobím ako organista som vybral okolo 20 píšťal, ktoré – keby som ich dal späť – znejú neustále, len čo zapnem organ. Mohli by sme to prirovnáť k autu, ktorému by prestal fungovať motor, alebo prevodovka, odišiel jeden valec zo štyroch a mohol by som pokračovať ďalej. Nechali by ste to auto tak? Však ešte má mnoho iných súčasťí, ktoré fungujú správne! Kvôli zložitému systému a správnemu fungovaniu všetkých jeho častí je potrebné opraviť každý jeho komponent. Tak aj s organom, ak nebudú v 100% stave všetky jeho časti, nebude fungovať správne. A žiaľ, nás organ má druhú väčšinu svojich súčasťí pokazených alebo úplne zničených. Iste, nie je to lacná investícia, ale vysoká spoľahlivosť na mnoho rokov, neporovnatelný zvuk, koncertné využitie (ktoré je v momentálnom stave nemožné) a v prvom rade – oslava Boha. To všetko hovorí za seba. Ak sa podarí zrealizovať toto dielo, tak v našom kostole bude postavený nový kvalitný nástroj, ktorý obohatí liturgiu, bude využívaný koncertne a bude povznášať srdcia ľudí k Bohu.

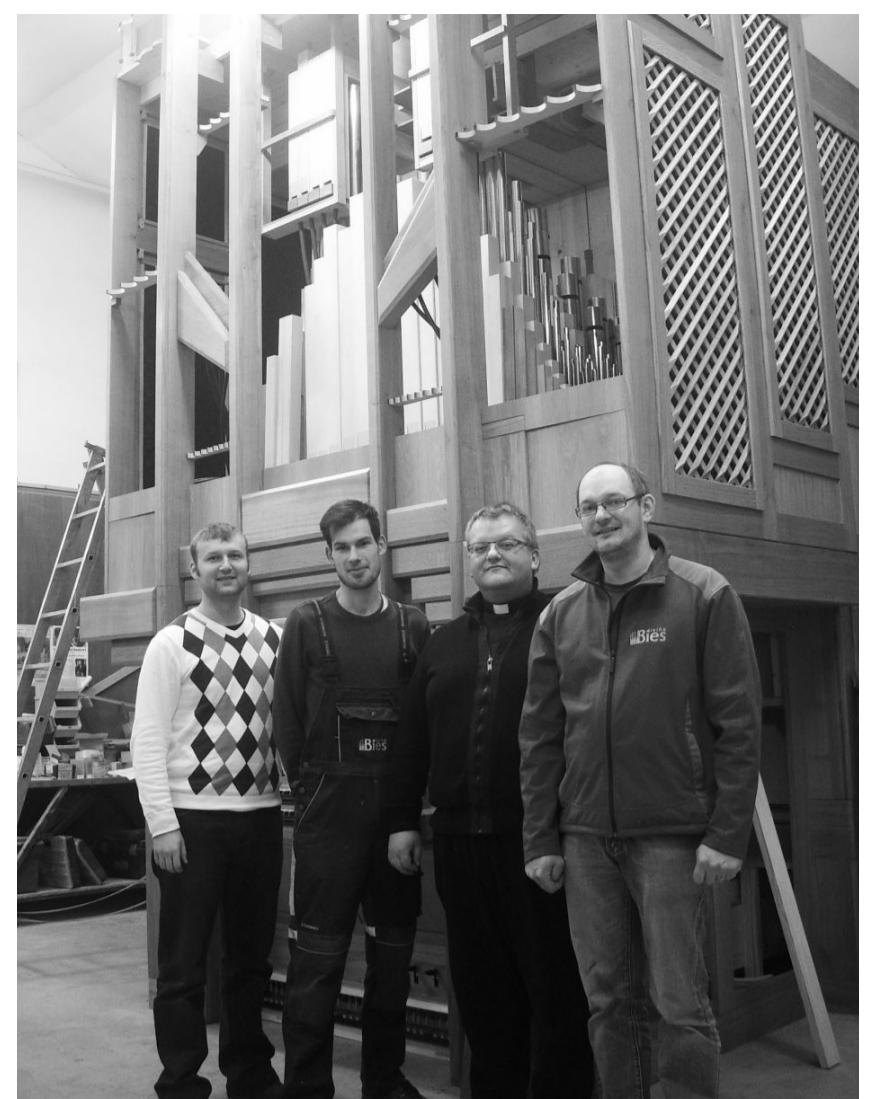
Každý svojim spôsobom chváli Boha pri liturgii. My organisti svojou hrou. Čítal som jeden český článok týkajúcich sa rekonštrukcie organov, pri ktorom bolo uvedené: „Vari by sme nemali dať Bohu to najlepšie, čo vieme?“ Myslelo sa pri tom na to, či rozdeľovať organy na „liturgické“ a „koncertné“. Iste, nie každý organ, ktorý je v kostole (pretože nie každá farnosť si to môže dovoliť) sa dá využiť koncertne, ale paradoxne každý koncertný organ je postačujúci pre liturgiu. Nie je to trochu zvláštne? Čiastočne za to môže bývať politický režim, v ktorom boli organy z kostolov vytláčané, v horšom prípade likvidované. No ved' ale každá jedna sv. omša je omnoho viac, ako jeden, či dva koncerty! Tak znova sa pýtam, či netreba dať Bohu len to najlepšie?! Preto aj touto cestou prosím každého o modlitbu za toto veľké dieľo, ktoré by sa malo začať realizovať v polovici tohto roka. Na záver si dovolím citovať heslo firmy, ktorá sídlí v Hranovnici a pod vedením Gabriela Biesa bude vykonávať prestavbu nášho nástroja: „S Božou pomocou na Jeho chválu!“

Jozef Gödri

začiatkom tohto roku sme s pánom dekanom navštívili organársku dielňu v Hranovnici

konštrukcie organov, pri ktorom bolo uvedené: „Vari by sme nemali dať Bohu to najlepšie, čo vieme?“ Myslelo sa pri tom na to, či rozdeľovať organy na „liturgické“ a „koncertné“. Iste, nie každý organ, ktorý je v kostole (pretože nie každá farnosť si to môže dovoliť) sa dá využiť koncertne, ale paradoxne každý koncertný organ je postačujúci pre liturgiu. Nie je to trochu zvláštne? Čiastočne za to môže bývať politický režim, v ktorom boli organy z kostolov vytláčané, v horšom prípade likvidované. No ved' ale každá jedna sv. omša je omnoho viac, ako jeden, či dva koncerty! Tak znova sa pýtam, či netreba dať Bohu len to najlepšie?! Preto aj touto cestou prosím každého o modlitbu za toto veľké dieľo, ktoré by sa malo začať realizovať v polovici tohto roka. Na záver si dovolím citovať heslo firmy, ktorá sídlí v Hranovnici a pod vedením Gabriela Biesa bude vykonávať prestavbu nášho nástroja: „S Božou pomocou na Jeho chválu!“

Zahájenie projektu „Deväť mesiacov za život“.

„Naliehavo je potrebná veľká modlitba za život, modlitba, ktorá by prenikla celý svet.“

Sv. Ján Pavol II., Evangelium vitae

Čo je projekt „9 mesiacov za život“?

Ide o otvorenú iniciatívu kresťanských spoločenstiev pod zastrešením Národného pochodu za život. Ako a kedy bude akcia prebiehať? Tento jedinečný projekt bude prebiehať od 25. marca 2016 do 25. decembra 2016. V tomto čase budú modlitbové skupiny prítomné každé ráno počas pracovných dní na miestach, kde na Slovensku násilne zomierajú nenarodené deti (v Rimavskej Sobote to bude pri gynekologicko-pôrodníckom pavilóne Všeobecnej nemocnice v Rimavskej Sobote). Projekt nadvázuje na mnohé podobné akcie vo svete, napr. „40 days for life“.

Čo je cieľom podujatia?

Nič nemá takú výpovednú schopnosť ako samotné motto akcie: „Dajme nádej deťom a mamičkám“. Chceme sa modliť za obnovu radosti zo života, chceme zviditeľňovať Božie milosrdenstvo, chceme prinášať nádej rodičom a deťom.

Zahájenie projektu v Rimavskej Sobote sa udialo dňa 25. februára 2016, najskôr svätou omšou, ktorú celebroval vdp. Dušan Škurla – spoluorganizátor Národného pochodu za život. Spolucelebrantmi boli pánski kaplán Peter Kuchár a nás bývalý pánsky kaplán Patrik Balázs. Nasledovala prednáška vo farskej pivnici, v rámci prednášky a stretnutia boli vysvetlené ciele a organizácia projektu. Prítomní boli aj veriaci z Lučenca a Revúcej. Bližšie informácie budú zverejnené veriacim aj v oznamoch v rámci nedeľných svätých omší.

Od nebeského Otca vyprosujeme, aby sa modlitieb zúčastnilo čo najviac veriacich a to aj z iných farností.

Jozef Koronczi

Roky temna, nikdy viac

Tí skôr narodení, si lepšie pamäťajú vyše 40 rokov vlády komunizmu v našej krajine. Praktiky tohto režimu so všetkými negatívnymi dôsledkami ktoré mal, sú známe a smutné. Či už to bolo potláčanie slobody slova, zastrašovanie, prenasledovanie, väznenie, ale aj obete na životoch. V roku 1989 vďaka nežnej revolúcii tento totalitný režim padol. Mnohým ľuďom to prinieslo veľkú úľavu, iným smútok.

Prednedávnom som si vypočula názor jednej veriacej pani, ktorá prítomným mladým ľuďom povedala: „Za komunizmu bolo veru lepšie.“ Myslím si, že nie je to len názor tejto pani. Koľko ľudí ešte aj dnes komunistický režim vehementne obhajuje, či už spomedzi veriacich ľudí alebo neveriacich. Je to možno dôsledok života, ktorý v súčasnej dobe žijeme: neistota, nezamestnanosť, nestabilita a mohli by sme pokračovať. Možno z tohto dôvodu chápem, ale stačí to na obhajobu? Ved' práve roky neslobody stáli mnohých ľudí roky väzenia, utrpenia, vyhľadávania, prenasledovania, nemožnosti osobného rastu a to nie len v životoch biskupov, kňazov, reholníčok či reholníkov, ale aj v živote nemalého počtu horlivých laikov.

Takým je napríklad prípad blahoslavenej sestry Zdenky, vlastným menom Cecílie Schelingovej, reholníčky, ktorá pomohla k útek u kňazovi a troma bohoslovcom, ktorí boli väznení. Komunisti ju odsúdili za „velezradu“ na 12 rokov väzenia a 10 rokov straty občianskych práv. Bola väznená v niekoľkých väzniciach, medzi nimi aj v Rimavskej Sobote. Na následky neľudského zaobchádzania, fyzického a psychického týrania, vo veku 39 rokov zomrela.

Ďalšími ľuďmi z prostredia Cirkvi, ktorí za komunizmu trpeli, boli napríklad aj už nebohý Ján Chryzostom kardinál Korec, bývalý diecézny nitriansky biskup, autor kníh nielen s náboženskou tematikou. Komunisti ho odsúdili za „vlastizradu“ na 12 rokov väzenia. Stal sa pilierom tzv. tajnej cirkvi na Slovensku.

Svoje si za komunistického režimu vytrpel aj nebohý Anton Srholec, slovenský rímskokatolícky kňaz, salezián, spisovateľ a charitatívny pracovník, zakladateľ a riaditeľ resocializačného centra Resoty. Vo väzení strávil 10 rokov, prevažnú časť z toho v uránových baniach v Jáchymove. A vedeli by sme opísť životy mnohých, ktorí pre svoju húževnatosť a dobrotu trpeli.

Každá doba má svoje plusy a minusy. Možno pre mnohých tá predošlá bola dobrá, ale pre väčšinu hlavne duchovných bola časom kríza. Ved' aj tátó dnešná je na tom podobne. Mrzí ma výrok spomenutej pani v úvode, ale napáda ma tu príbeh z knihy Genezis, ako Izraeliti šomrali na Mojžiša, keď ich viedol púšťou a spomínali si na otroctvo v Egypte, kde mali plné stoly mäsa a chleba, lebo príliš skoro zabudli na roky otroctva a zloby Faraóna. Potrebovali 40 rokov na to, aby sa generačne očistili a slobodu aj keď možno tažšiu si vážili viac ako otroctvo s plným bruchom.

Azda nás životné skúsenosti postupne naučia nepozerat sa na veci len z pohľadu seba a vlastného pohodlia, ale všímať si aj kontext a hodnotiť veci z nadhľadu. Aj preto viem, že komunizmus správnym a dobrým systémom neboli a väzíme si všetkých ľudí, ktorí aj v tej dobe pokorne „niesli Ježišov kríž“. Ako raz v kázni poznamenal aj jeden z pánov farárov, vojna likvidovala ľudí fyzicky, no komunizmus ničil ľudí psychicky.

Áno, na zamyslenie stojí aj to, či je dnešný svet iný. Odplatia sa ľudia ľuďom za dobro vždy dobrom? Aj dnes sa často zdá, že vľcie zákony chcú vládnúť nad Božími. No je na nás, pre ktoré z nich sa rozhodneme, bez ohľadu na to, v akej dobe žijeme.

Andrea Vörösová

ČAS JE DAR ...

„Ó, Ježišu môj, Život, Cesta a Pravda, prosím Ťa, drž si ma pri sebe, ako matka drží malé dieťa na svojich prsiach, lebo som nielen nerozumné slabé dieťa, ale aj hromada biedy a ničoty.“

sv. Faustína Kowalská

Raz som si vypočul takýto rozhovor dvoch priateľiek: „Vieš, ja som v živote taká nejaká nespokojná, nestotožnená s určitými vecami. Ja by som tak chcela všetko ináč. Peniažky nám vychádzajú tak akurát, naše tri deti nemajú všetko to, čo iné deti majú, nabytok mám nemenený od svadby. Aké by bolo super mať veľa peňazí, dom, dovolenky, jajajáj. Čo mám len urobiť, aby sme to mali? Kradnúť?“ A druhá jej hovorí: „Vieš čo? Boli sme na tom podobne. Výplata nič moc, narodilo sa nám dieťa, potom hned' druhé, to sme už ani nechceli, chceli sme sa sústrediť len na jedno dieťa. Proste nič nedeliť. Takto sme žili a už nás to nebavilo, tak sme navštívili vešticu a tá nám predpovedala skvelú budúcnosť. Stalo nás to sice zopár sto eur /požičali sme si/, ale vyslo to. Nová práca, vysoký plat, auto, dom. Navštevujeme ju naďalej, my zaplatíme a ona nám povie skvelú budúcnosť. Máme sice problémy. Syn začal kus žiť „s ulicou“, sem-tam droga, ale dali sme ho do rúk liečiteľke, teraz má meditačné cvičenia. Nevadí, my mu to zaplatíme, len nech sa kus uvoľní. Dcéra sa začala zaoberať homeopatikami, čínskou medicínou, „čhi“ energiami a je fit. Prispievame jej na to a ona si užíva život. Takže takto je nám celkom super. Ja si už vôbec nesťažujem, vrelo odporúčam každému“ ... no ja som už ďalej ani nevládal počúvať. Tieto dve ženy boli rozdielne, ale jedno mali spoločné - obidvom chýbal pokoj. Vlastne pokoj s veľkým „P“. Tá prvá ho mala, ale začala túžiť po niečom, čo ju o pokoj určite oberie - začala byť pokúšaná a tá druhá už svoj pokoj dávno odovzdala do rúk diabla. Panna Mária nás tak často vyzýva a prosí: „Pokoj, pokoj, pokoj – jedine pokoj! Pokoj musí zavrádnuť medzi Bohom a človekom a medzi ľuďmi navzájom.“ A my ho tak lacno strácame. Strácame ho a hľadáme ho v liečiteľoch, v klamstvách, v pofidérnych energiách, vo veštoch. Áno, všetkým nám veštec vyveští a liečiteľ nás často všetkých vyliečí - aj kríž má na stole, aj svätý obraz na stene, ale má aj guľu, hada a kadejake iné tvory, aj otvorenú pokladnicu má, aj energiu naberieme z vesmíru... Ale toto všetko je len do času, kedy si diabol vypýta svoju daň – a tá býva veľmi krutá, až príliš bolestivá. Pretože liečiteľ, ktorý povie: „ja ťa vyliečim, uzdravím, vyriešim twoje problémy...“ To nie je človek „od Boha“. To je sebec, ktorý sa cíti neskutočne silný a mûdry. Je to egoista, ktorý myslí len a len na seba. Povedzte, povie niektorý liečiteľ vetu: „Ja sa budem za teba modliť a až je to Božia vôle, tak sa stane ako chceme a ty sa uzdravíš. Len ver a buď pokojný.“ Stretli ste už takého? Pretože ak v niečom ozaj existuje sila – tak v modlitbe. A to v modlitbe, ktorá dôveruje Bohu a verí v Božiu prítomnosť. Jedine viera a dôvera môžu priniesť zázrak, a to zázrak večný a nie dočasný. Ak má niekto v našej blízkosti problém, neposielajme ho hľadať zázrak tam, kde nie je, kde treba platiť nie len peniazmi, ale dušou. Pošlime ho do kostola, dajme mu ruženec, pošlime ho na adoráciu, pošlime ho za kňazom, a tým mu pomôžeme vyriešiť nielen pozemské veci, ale aj jeho večný život. A o to nám predsa ide - stretnúť sa raz v Jeho sláve, kde nebude bolesti, trápenia, nepokoja a všetkého iného, čo je už tu na zemi tak strašne premnožené.

Bojíme sa, že prídu vojny, teroristi, živelné pohromy a iní diabli – ale ved' toto už všetko máme, to nepríde, to už prišlo! Máme vojny v rodinách - rozvody, potraty, bojíme sa prijímať deti. Máme „tichých teroristov“ - drogy, zničených mladých ľudí, peniaze - veľa peňazí. A kde sú rodičia, ktorí sa raz za toto všetko budú zodpovedať? Ved' oni prevzali od Pána Boha dar – dieťa. A čo s tým „darom“ urobili? Však dovolili „tej krehkej nádobe“ rozbiť sa... pustili dieťa z rúk. Kde nastala chyba? Chyba je podľa mňa v slabej /takmer žiadnej/ komunikácii v rodinách. Chyba je v poskytovaní všetkého blahobytu deťom, mladým ľuďom. A koho diabol chytí prvého? No predsa nás – mládež! Mládež nevyzretú v Kristovi. Veľkú úlohu zohráva dedičný hriech, ľudia sú ním poznačení, vnútorné zranení, a tak to ide z generácie na generáciu. Preto je potrebné modliť sa aj za starých, prastarých a prapraprastarých rodičov. Ved' oni „kdesi“ trpia za to, čo dali, respektíve nedali svojim deťom, vnúčatám, ...

Všetko chce čas – všetko sa dá zmeniť, napraviť, obrátiť, vymodliť. Hovorí sa, že čas sú peniaze. Ale to nie je pravda! Čas je niečo sväté. Čas nám dal nás Pán. Čas je DAR.

Nedávno sme sa tešili pri Jasličkách, pri malom Ježiškovi. Mária nám Ho priniesla ako malé dieťatko. Ukázala nám, že aj my máme byť „malí“, aby sme sa „tam hore“ stretli. Prijali sme Ho vtedy v jasličkách? Uverili sme Mu? Po Betleheme prichádza Veľká noc – Kalvária. Pravdou je, že kto neprijal s čistým srdcom Betlehem a neuveril v jeho silu a moc, ten nepochopí a neuverí ani v silu a moc Kalvárie. A to je smutné! To je bolestné! Ked' nevieme čo, ako, kde... postavme sa každý deň pod prúdy Božieho milosrdenstva. Tieto prúdy sa každý deň vylievajú na zem a obmývajú nás ako tvrdé a studené kamene. Sú to prúdy milosrdenstva, prúdy pokoja, prúdy lásky. Sú to dotyky a pohladenia Toho, ktorý nás miluje trvalou a úprimnou /nefalošovanou/láskou. Takou láskou, ktorá si za opäťovanie nevypýta daň. Povedzme Mu „áno“ a nechajme sa viest, On už najlepšie vie čo ďalej. Aj keď s bolesťou, ale kráčajme! Berme si príklad od Márie, ktorá Mu povedala svoje „áno“, svoje „fiat“ a tiež jej Pán Boh nepovedal čo ju čaká, aká bude jej budúcnosť, ako bude trpieť a aká krížová cesta čaká ju a jej Dieťa. Akí budú potupovaní a vysmievani. My hned chceme vedieť budúcnosť, vyjednávame čo chceme a čo nie a až potom dokážeme povedať áno alebo nie. Ale vtedy sa nenechávame viest Bohom, vtedy ideme kam chceme my!!!

Nebudme poblúdení, nebudme bludárske, neblúdme. Ved' sme pútnikmi na tejto zemi, tak putujme. Putujme až tam, kde nás čaká On – večný Pokoj.

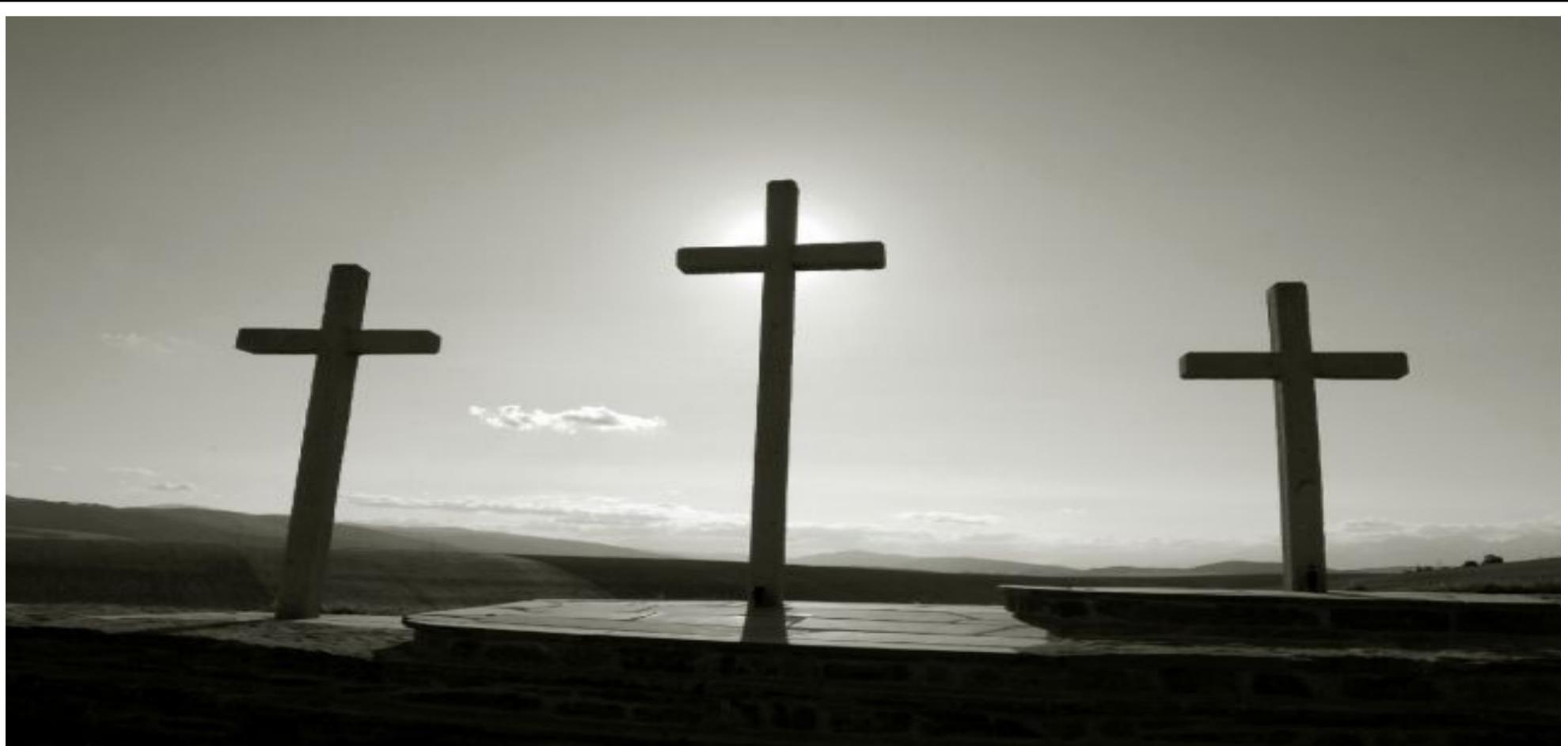
A ešte na margo dialógu zo začiatku – prvá pani dosiahla život po akom túžila, ale jej manželstvo sa v priebehu dvoch rokov rozpadlo, ona sa zapletla do bielej magie a blúdi. Tri deti vstúpili do akejsi sekty. Druhá pani sa lieči na psychiatrii, manžel spáchal samovraždu, syn podľahol ulici, žije s ňou a dcéra pomaly rozpredala všetky cennosti z domu. A peklo jasá a plesá, veď dosiahlo čo chcelo. Stať sa vernými manželmi - chce pokoj v duši, stať sa dobrými, Bohu milými rodičmi - chce pokoj v duši, pochopíť nášho Pána a Jeho plány – chce pokoj v duši, priať Ježiša a Máriu – chce pokoj v duši. Na všetko dobré a Bohu milé je potrebný Pokoj.

Aj ja som človek malej viery, som nedokonalý, mám svoje chyby, ale prosím a každý deň veľmi prosím Pána Ježiša: „Pane Ježišu odpust mi moju nedokonalosť, moje chyby, moje hriechy. Prijmi ma takého aký som a urob si ma takým, akého ma Ty chceš mať. Prosím, zdvihni ma pri každom páde. Za toto všetko prosím aj pre svojich rodičov a súrodencov. Pane, daruj Pokoj všetkým ľuďom na Zemi. Ved' sme Tvoji. Poblúdení, ale Tvoji! Vyslyš moju prosbu, prosím!“

Toto všetko je môj názor, ktorý sa samozrejme nebude zhodovať s mnohými inými názormi, ale nedalo mi nevyužiť príležitosť a nepovedať si to čo mi „duša diktuje“.

Pochválený bud' Ježiš a Mária!

Boris Deák

Krížová cesta ulicami nášho mesta

„Krížová cesta, čiže rozjímanie a uctenie utrpenia a smrti nášho Spasiteľa, je medzi všetkými katolíckymi pobožnosťami podľa jednohlasného úsudku svätých otcov všetkým dušiam žijúcich i zomrelých ľudí najprospešnejšia a na duchovné milosti najbohatšia.“
(Dr. Andrej Radlinský, zakladateľ SSV, Nábožné výlevy, str. 403, Trnava 1945, Imprimatur: Dr. Ambrosius Lazík m. p., vicarius generalis)

Krížová cesta (lat. Via Crucis) pochádza z neskorého stredoveku. Hlavnými šíriteľmi tejto pobožnosti boli sv. Bernard z Clairvaux (1090 – 1153), sv. František z Assisi (1182 – 1226), sv. Bonaventúra (1221 – 1274). Svoj pôvod má v sprievodoch pútnikov, ktorí kráčali po stopách Pána Ježiša nesúceho kríž v uliciach Jeruzalema. Traduje sa, že Panna Mária chodievala ku koncu svojho života po Jeruzalemskej krížovej ceste, teda ona sama dala základ pre túto formu modlitby. Putovanie kresťanov do Svätej zeme bolo až do roku 1073 bez prekážok. Ked' napadli Palestínu Turci, začali prenasledovať kresťanov, zakázali im navštěvovať posvätné miesta. Ked' sa už nemohlo putovať do Svätej zeme, začali sa na Západe budovať Kalvárie, aby pripomínali ľuďom túto nesmierne dôležitú udalosť z dejín spásy.

V našej farnosti sa v pôstnom období budeme modliť pobožnosť krížovej cesty vo farskom kostole každý piatok pred svätou omšou a na Veľký piatok prejdeme ulicami nášho mesta. Pobožnosť začneme o 20.00 hod. pred kostolom. Zapojme sa všetci, vydajme svedectvo o tom, že našu vieri berieme vážne. Dať príklad je viac ako rozprávať, to predsa v dnešnej dobe vieme všetci.

Vladimíra Haninčíková

Nechajte maličkých prichádzať ku mne

Otázka prítomnosti detí na svätých omšiach je v súčasnosti priam „horúcou tému“, o čom svedčia mnohé diskusie v televízii, novinách, na internete (relácia „v Kontexte“ s vdp. Gavendom na TV Lux zo dňa 26.01.2016, článok v Katolíckych novinách zo dňa 17.05.2015). Hľadať odpovede na to, či nosiť alebo nenosíť deti do kostola na sväté omše asi netreba. Áno, neste deti do kostola vždy keď môžete, aj každý deň. K takémuto konaniu posmelil rodičov aj páter Jozafát na svätej omši dňa 16. januára 2016 pri príležitosti Sväteho roka milosrdstva v našom farskom, jubilejnem kostole, keď povedal, že má byť niekedy aj obetou rodičov, aby každý deň privádzali svoje deti do kostola.

V Katechizme Katolíckej cirkvi sa uvádza, že kresťanská rodina je miesto, kde deti dostávajú prvé ohlasovanie viery. Preto sa rodiča na právom volá „domáca cirkev“ (KKC 1666). Domáca cirkev, ako základná bunka Cirkvi, má nezastupiteľné miesto na slávení smrti a zmŕtvychvstania Ježiša Krista. Cirkev slávia liturgiu bez starkých, ktorí sa celú svätú omšu modlia ruženec, bez postihnutých, ktorí sa vrtia a pozerajú po iných, bez dospelých, ktorým zvoní mobil cez omšu, alebo ktorí pravidelne meškajú a bez mladých rodičov so živými deťmi by bola hendihepovaná a jej sústredenosť falošná. Všetci títo ľudia prichádzajú, a napriek tomu, že môžu miestami rušiť iných veriacich, je dobré, že prichádzajú, pretože ukazujú, kym Cirkev naozaj je, totiž spoločenstvom nedokonalých smerujúcich k dokonalej jednote s Pánom. Otec Gavenda vo vyššie spomínamej relácii na TV Lux v súvislosti s prítomnosťou malých detí na svätej omši tiež povedal, že čím je dieťa menšie, tým je schopné viac hlbšie vnímať veci intuitívne a čím je dieťa menšie, tým je vhodnejší čas.

Účasť rodiny s malými deťmi nielen na nedeľnej svätej omši by sa však mala niesť v duchu ohľaduplnosti k celému spoločenstvu veriacich.

Praktické body:

1. Svätá omša začína doma

Deti je potrebné na účasť na svätej omši pripraviť už doma, pripomenúť im, že sa idú stretnúť s Pánom Ježišom, vhodným spôsobom im zdôrazniť dôležitosť tohto stretnutia a motivovať ich k pozornej účasti, v neskoršom veku aj k aktívnej účasti na svätej omši (spev, miništirovanie, nesenie obetných darov, čítanie spoločných modlitieb veriacich). Najlepšou formou učenia sa je príklad rodičov – deti vidia, čo rodičia robia, čomu veria, ako sa správajú a aj keď tomu nerozumejú, kopírujú ich.

2. Správanie detí počas svätej omše

Každý rodič najlepšie pozná svoje dieťa a preto vie odhadnúť, ako sa jeho dieťa počas svätej omše správa, akú má v ten deň dieťa náladu, či je unavené alebo je plné energie. Podľa toho je vhodné na danej svätej omši zaujať aj miesto v kostole – vpredu na lavičkách (ak je dieťa schopné bez veľkého rušenia ostatných vnímať priebeh svätej omše), alebo vzadu pri vchode (ak je pravdepodobné, že budeme musieť s dieťaťom vyjsť von počas svätej omše). Rokmi overená je však skutočnosť, že stabilné miesto na každej svätej omši umožňuje dieťaťu postupne budovať hranice pohybovania sa po kostole. Nezanedbateľným faktom je aj správanie sa samotných rodičov, či okolo stojacich dospelých. Jeden kňaz raz povedal, že mnohokrát mu nevadia deti, ktoré chodia počas svätej omše po kostole alebo sem tam niečo mrmlú, ale skôr dospelí, ktorí sa ich snažia usmerniť či utísniť, pričom narobia viac hluku ako samotné deti. Povinnosťou rodiča je svoje dieťa usmerniť a napomenúť, ak sa počas svätej omše nespráva vhodne. Nejde len o situácie keď je dieťa hlučné a vyrušuje tak aj ostatných, ale aj vtedy, keď vzhľadom na vek nerobí úkony, ktoré sa vykonávajú práve na svätej omši (nekľakne si, nepostaví sa, vybehuje z kostola, zabáva sa s cudzími maličkými deťmi). Stanoviť hranice toho, čo je v chráme prípustné a čo nie – to je úloha rodičov v spolupráci s kňazom. Na detských svätých omšiach konaných v našom farskom kostole každý piatok sa deti pohybujú po kostole uvoľnenie, môžu vstúpiť aj do svätyne, či už po kázni, keď pred oltárom ukladajú svoje domáce úlohy, počas modlitby „Otče náš“, alebo v závere omše, keď dostávajú odmenu za splnené úlohy. Nemôžeme sa preto potom čudovať, že niektoré z detí vstúpia na schodíky vedúce do svätyne alebo počas omše prebehnú v prednej časti kostola z jednej strany na druhú aj počas nedeľnej sv. omše. Najmä menšie deti ešte totiž nechápu, že dnes nie je piatok (detská sv. omša) ale nedeľa.

utísniť, pričom narobia viac hluku ako samotné deti. Povinnosťou rodiča je svoje dieťa usmerniť a napomenúť, ak sa počas svätej omše nespráva vhodne. Nejde len o situácie keď je dieťa hlučné a vyrušuje tak aj ostatných, ale aj vtedy, keď vzhľadom na vek nerobí úkony, ktoré sa vykonávajú práve na svätej omši (nekľakne si, nepostaví sa, vybehuje z kostola, zabáva sa s cudzími maličkými deťmi). Stanoviť hranice toho, čo je v chráme prípustné a čo nie – to je úloha rodičov v spolupráci s kňazom. Na detských svätých omšiach konaných v našom farskom kostole každý piatok sa deti pohybujú po kostole uvoľnenie, môžu vstúpiť aj do svätyne, či už po kázni, keď pred oltárom ukladajú svoje domáce úlohy, počas modlitby „Otče náš“, alebo v závere omše, keď dostávajú odmenu za splnené úlohy. Nemôžeme sa preto potom čudovať, že niektoré z detí vstúpia na schodíky vedúce do svätyne alebo počas omše prebehnú v prednej časti kostola z jednej strany na druhú aj počas nedeľnej sv. omše. Najmä menšie deti ešte totiž nechápu, že dnes nie je piatok (detská sv. omša) ale nedeľa.

3. Nosenie hračiek do kostola

Ak dieťa ešte nedospelo do veku, kedy je schopné byť účastné na svätej omši bez akejkoľvek hračky, je možné mu takúto hračku do kostola zobrať. Malo by však ísť o hračky, ktoré svojou podstatou približujú svätú omšu, či kresťanský život (detské knižky s biblickou tematikou, plyšový anjelik). Rodičia sa niekedy aj staršími deťmi dajú obmäkčiť a dovolia im zobrať si so sebou hračky do kostola. Stojí však za zváženie, či je to naozaj nevyhnutné alebo či takýmto konaním zbytočne podporujeme naše deti len vo fyzickej účasti na svätej omši, pričom ich hlavným záujmom je doneSENÁ hračka. Poznám rodičov, ktorí majú viac detí, nosia ich všetky od útleho veku do kostola a nikdy so sebou nenosili žiadne hračky z domu, maximálne počas svätej omše obzerali sväté obrázky založené v modlitebnej knižke.

4. Jedlo a nápoje na svätej omši

S nosením čaju a keksíkov, či chrumiek pre deti na svätú omšu je to podobné ako s hračkami. Vieme, že už malé deti sú schopné vydržať bez vody a jedla celú hodinu a preto môžeme jednoznačne povedať, že deti nepotrebujuť jesť a ani piť počas svätej omše. Iná je však skutočnosť, že nosenie a podávanie tyčinek alebo cukríkov sa stalo akýmsi zvykom dospelých na zabavenie detí. Bežným a u niektorých až pravidelným sa stáva vybiehanie rodičov s deťmi počas svätej omše, keď zahľásia, že im treba „cikat“. Deťom môže omša pripadať dlhá, niekedy nezáživná, keďže všetkému nechápu a rýchlo zistia, že takýmto spôsobom sa dostanú ľahko mimo kostol a začnú to praktizovať pravidelne.

Čo hovoria k tejto téme naši kňazi?

vspd. dekan, Rastislav Polák: „Deti sú budúcnosťou každej farnosti aj tej našej. Neobstojí názor, že stačí deti nosiť do kostola až neskôr, keď nevyrušujú. Je veľmi vidieť v kostole na správaní detí, ktoré rodičia prinášali od narodenia na sv. omšu a ktoré tam začali chodiť ako tretiaci pred 1. sv. prijímaním. Ktoré si myslíte vydržia chodiť do kostola? Hovorí sa, že dieťa je neraz vizitkou rodiča a platí to aj vo viere. Buďte mûdrymi rodičmi a my buďme tolerantnými veriacimi a naša farnosť bude mladnúť a žiť.“

vdp. kaplán, Peter Kuchár: „Ja osobne som rád, keď vidím mamičky s deťmi v kostole. Nie je správny názor, že deti netreba brať do kostola, lebo ničomu nerozumejú. Aj deti dokážu vnímať posvätnosť miesta a aj na nich pôsobí Božia milosť. Samozrejme, mamičky musia citlivou odhadnúť aj čas odchodu z kostola, pokiaľ je dieťa nespokojné, kričí a vyrušuje.“

vdp. kaplán, Ján Zsóka: „Ja sa vždy teší, keď môžem vidieť malé detičky s rodičmi na sv. omšiach. Niekoľko si môže myslieť, že rušia kňaza pri slúžení, no ja z toho nerobím žiadnu vedu. Vedľa detí sa tak naučia, že kostol je miesto, kde môžu osloviť Ježiša, ktorý ich miluje. Vždy, keď prichádzajú rodičia na krstnú náuku, poviem im (či je to slovenská, maďarská či rímska rodina), že príklad je dosť podstatný, lebo deti skrže rodičov pochopia, kto je Boh, čo znamená veriť, odpustiť, atď. Už aj na sv. omšu som povedal, že kiežby tu bola každá rodina spolu so svojimi dietkami, ktoré pokrstíme. Neznepokojujem sa z toho, že chodia krížom-krážom v kostole, mňa osobne vôbec nerušia. Vedľa kedyž aj ja som takto začal svoj „kostolný život“. Povzbudzujem všetkých rodičov, aby sa nebáli prísť so svojimi deťmi na sv. omšu, lebo tým urobia veľkú radosť Ježišovi, aj nám – kňazom.“

Budeme preto ohľaduplní k sebe navzájom, lebo každý z nás sa raz ocitol alebo sa ešte len očitne s malým dieťaťom v kostole a každý prívetivý pohľad bude vtedy nápomocný. Sám Kristus povedal: „Nechajte maličkých prichádzať ku mnemu.“

Zuzana Gödriová

Maškarný ples a hranolková party

Krátke jednodňové polročné prázdniny sme využili vo farnosti na zorganizovanie maškarného plesu pre deti. Priestor „pivnice“ pod základnou umeleckou školou sa naplnil deťmi v maskách a rodičmi ktorí im pomáhali s obliekaním. Kto prišiel nelutoval, lebo sa bolo na čo pozerať. Masky boli skutočne veľmi nápadité a kreatívne. Kým sa deti zabávali a tancovali, porota sa snažila vybrať tie najoriginálnejšie masky, čo nebolo v danej konkurencii vôbec jednoduché. Nakoniec porota udelila viacero prvých, druhých aj tretích miest a taktiež ocenila aj najlepších tanecníkov.

Za pomoc s organizáciou tejto akcie ďakujeme bývalým birmovancom, ktorí sa aktívne zapojili do prípravy maškarného plesu, ako aj do smäzenia hranoliek, ktoré všetkým veľmi chutili.

kaplán Peter

Farský ples alebo zábava jednej veľkej rodiny

Fašiangové obdobie vyvráta patrí – farským plesom. Ples sa v zariadení Junior komis zúčastnilo viac ako sto tanca-pán dekan – vdp. Rastislav nej chutná večera. Plesom Po večeri začala pravá nefalšo-kapela Neskôrý zber. Dobrú náladu – bohatá tombola, stoličkový stvili pri výbornej kapustnici jšie na celej akcii bolo to, že sme farská rodina – Bohu vďaka.

Touto cestou ďakujeme sonálu zariadenia Junior komis prípravou tejto výbornej u nášho Pána, aby sa farský

cholilo v našej farnosti tak ako uskutočnil v sobotu 6. februára 2016 ples v Rimavskej Sobote. Plesu sa chtivých hostí, ktorých privítal nás Polák. Nasledovala modlitba a po nás sprevádzal pán Cyril Žolný, jr. Vána zábava a do tanca nám hrala du znásobili aj ďalšie plesové aktivity tanec a pod. O polnoci sme sa občerstvili a bavili sme sa až do rána. Najúžasnejšou stretnutím a zabavili ako jedna veľká

pánovi dekanovi Polákovi, perplex a všetkým, ktorí pomohli akcii. Už teraz vyprosujeme ples konal aj v budúcom roku.

Jozef Koronczi

„Drž ma za ruku a pod’...“

Medžugorie, august 2013, festival mladých, nekonečné výstupy a prosby na vrchu zjavenia Podbrde, na Križevaci, nočné adorácie plné ľudí, prevažne mladých, úžasné sväte omše, do srdca liate krásne a poučné kázne kňazov a všade samá obeťa, obeta, obeta. Ani krok bez obety sme neurobili na tomto milostivom mieste.

Jedno skoré ráno sme sa vybrali na miesto prvého zjavenia našej drahej nebeskej Mamy. Pod kopcom sme si do duše pošepli úmysel, za ktorý chceme obetovať svoj výstup na tento vrch. Každý si tento svoj úmysel niesol ako obrovský poklad vo svojom srdiečku a nikto to neprezradil. Po týždni sme sa vrátili domov a neprešlo veľa času a naša dcérka už nevydržala mlčať a povedala mi: „Mami, vieš na aký úmysel som išla na Podbrdo? Ja som prosila Pannu Máriu, že chcem sestričku, nič iné nežiadam, len sestričku.“ Ja som zostala zarazená, ale ona tomu tak verila. Keby ste videli tie oči, ktoré tak strašne verili, že keď o to poprosili, tak to dostanú. Tú úprimnosť a takú obrovskú vieru v splnenie svojej prosby môžeme vidieť hľadám len v detských očiach. Ona tomu verila. Ja nie! Aj tu platí, že máme byť ako deti. Ja som ju začala prehovárať, že je pekné keď verí, ale to už nebude možné. Ved' už má dvoch bratov a už nebude mať ďalšieho súrodencu. Že Panna Mária nemusí splniť každú prosbu. A tu som ja akosi pozabudla na prosby čistého srdca, ktoré naša Mama neodmieta a vyprosuje ich u Pána. Prešli dva týždne a výsledok môjho nečakaného vyšetrenia bol prekvapivý: „Je to tehotenstvo.“ Moje srdce sa akoby rozhodilo na dve polovice. Z jednej polovice sa ozýval strach, neistota, egoizmus a obrovská otázka: „Prečo práve mňa takto skúšaš Bože?“ A z tej druhej polovice srdca vychádzala tichá láska a očakávanie. Ani si neviete predstaviť, ako mi bolo ľažko v tej chvíli uveriť, že život, ktorý rastie vo mne je Boží Dar. V ušiach mi zneli slová, ktoré som sa počas tehotenstva tak často modlila. „To malé na obrazovke ultrazvuku je nový človek a Pán má s ním svoj plán. On mu už dal meno aj poslanie v živote. Ja mám byť pomocnica „v nejakom“ Božom pláne. Čo ak sa práve toto dieťa bude za mňa najviac modliť vo chvíli, keď mi dôjdu sily? Ved' aj To tehotenstvo spred vyšedvoch tisíc rokov bolo neplánované. Mária pomôž mi modlitbou u svojho Syna, ktorý bol Plodom toho tehotenstva.“

Moje pocit? - Potrat? Donosiť dieťatko? Štvrté? Zvládneme? Dá sa to v dnešnej dobe? Bože pomôž mi zvládnuť situáciu. Akí sme len slabí, keď príde na „lámanie chleba“. Bol 2. september, výročie nášho sobáša a ja som túto informáciu dala manželovi ako darček k výročiu. Bol to zároveň deň, kedy Panna Mária dáva svetu posolstvo prostredníctvom vizionárov z Medžugoria a ja som hned od rána prosila: „Panna Mária, prosím, prosím, daruj mi pári slov v dnešnom posolstve. Daj mi pocítiť, že si pri mne, že nie som sama, že vieš o mojom vnútornom zmietaní sa. Ty vieš, že som slabá a bojím sa čo bude. Daj mi silu neurobiť zlý krok, ktorý by som určite ľutovala. Čakám na Tvoje posolstvo, čakám.“ Takto som vyjednávala s Pannou Máriou, ale aj tak som celý deň chodila ako v takom zlom sne. Diabol pracoval naplno, napádal myšlienky, staval do cesty neprajných ľudí. Vedela som, že príde fyzická bolest, neprijemné kontroly, prebdené noci.... A toto všetko a ešte oveľa viac stojí nový človek. Ale v kútku duše som verila, že je potrebné vydržať, pretože keď toho malého čoviečika budem držať v rukách, vtedy sa moje rozhodené srdce opäť spojí. Nebola som pripravená na túto situáciu, na takýto zvrat, na takýto zásah do života, na takýto zásah do plánov - do mojich ľudských plánov. Ved' len pred týždňom som toto všetko vyhovárala z rozumu našej dcérky. Vedela som, že v nasledujúcich dňoch, mesiacoch, rokoch musia zmiznúť všetky moje plány preto, aby prišiel na svet nový človek. Ved' čo je nesmrteľnejšie ako duša toho malého čoviečika? A prišiel večer a s ním zverejnené posolstvo od Panny Márie. A viete čo tam stalo?

„Drahé deti. Všetkých vás milujem. Vy všetci, všetky moje deti, vy všetci ste v mojom srdci. Všetci máte moju materinskú lásku a všetkých vás chcem viesť k poznávaniu Božej radosti. Preto vás pozývam. Potrebujem pokorných apoštолов, ktorí s otvoreným srdcom príjmu Božie slovo a pomôžu druhým, aby cez Božie slovo pochopili zmysel svojho života. Deti moje, aby ste to mohli, musíte sa naučiť cez modlitbu a pôst počúvať srdcom a oddávať sa. Musíte sa naučiť odmietať všetko to, čo vás vzdala je od Božieho slova a túžiť iba po tom, čo vás k nemu priblížuje. Nebojte sa. Som tu. Nie ste sami. Prosím Ducha Svätého, aby vás obnovil a posilnil. Prosím Ducha Svätého, aby ste sa pri tom, keď pomáhate druhým, uzdravovali aj vy sami. Prosím ho, aby ste skrize neho boli Božími deťmi a mojimi apoštolmi. Ďakujem vám.“ /Medžugorie 2.9.2013/

Ked' si lepšie prečítate moje prosby k Panne Márii tak zistíte, že ona mi odpovedala na všetko o čo som ju tak prosila. Ona nás musí neskutočne ľúbiť! No tak sa mi takto pekne prihovorila a ja som už len musela s celou situáciou súhlasiť a prijať ju. Prijala som ju sice nesmelo, neisto, no vo viere v to, že aj to je svedectvo.

Ale diabol neprijal nič, pevne stál vedľa mňa a pokúšal a pokúšal. Vyšetrenia boli zlé, poukazovali na obrovské poškodenie maličkého čoviečika, môj vek, vírusy, práca, genetika, ľudia, ktorí si klepkali po čele, ktorí šepkali poza chrbát, spínali ruky,všetko bolo zle. Znova som sa cítila slabá, plná obáv, pochybovala som o svojej viere. Takto nesmelo som kráčala po tej ceste, ktorá bola správna.

Ale Ona ma ľahala za ruku, hladila, utierala slzy, ktorých som vyronila denne aj za vedro. Zdvihla som sa, odmietla som všetky dnešné moderné vyšetrenia, na ktoré si samozrejme treba zobrať plnú peňaženku. Pátra Pia som 25.9. uprosila tak, že ten ma už isto mal plné zuby. Nevadí aj on nás miluje a prosí za nás všetkých. Jój a pokušení bolo ešte veľa, diabol nespí, neoddychuje, on číha a ide a pokúša a snorí! Diabol sa ukáže v rôznych podobách, v rôznych ľuďoch, v rôznych situáciach.....je to had! Všetky takéto pokušenia skončili v čase, kedy už nebolo možné vykonať potrat. Už ma tam nikto nemohol ani len posielat. Už som konečne nemusela počúvať tie reči, ako to nebude dobre a treba riešiť môj stav, ved' ja už mám tri deti, tak čo ešte chcem! Aj takýchto slov sa mi dostalo. V krásnom mesiaci máj sa nám narodila dcérka. Nedali by sme si ju za nič na svete. Je to Dar, obrovský Dar - úžasná, krásna, milovaná a neskutočne milujúca. Je to pre nás „po zemi chodiaci anjel, kus neba, kus mojej, už nebohej, mamy, kus lásky poslanej „zhora“.

Pán Boh mal so mnou takýto plán a až teraz - v mojom veku a po narodení našich štyroch krásnych detí ho začínam chápať. Začínam chápať, že Božie plány sa učíme prijímať celý život. Božie plány sú viac, ako tie naše. Iba On vie, čo je pre nás najlepšie a prečo to robí. A verím aj v to, že v tomto všetkom „má prsty“ aj moja mama, ktorá na nás pozerá „zhora“ a je mi určite bližšie ako ktorákoľvek iná mama, ktorú majú iné deti ešte tu na zemi. Ja som toto tehotenstvo obetovala aj za ňu a možno práve toto naše štvrté dieťatko tu máme ako „náhradu“ za ňu - za našu drahú mamu, starkú a manželku. Ona ma naučila tomu, aby moje ruky patrili zrnkám ruženca, pretože tie zrnká už dali odpoveď na mnoho životných skúšok.

Pane Bože, prosím, nauč nás prijímať Tvoje plány, Tvoje dary, Tvoje Slovo bez akéhokoľvek zmietania sa v neistote. Pomôž nám zavriť svoje srdcia, oči a uši pred diablon a napln naše srdcia Tvojou láskou, naše oči Tvojou čistotou a naše uši Tvojim láskovým slovom.

Pochválený bud Ježiš Kristus, bud pozdravená Panna Mária.

:) PERLY NAŠICH DETÍ POČAS PIATKOVÝCH SV. OMŠÍ :)

„Kto dostane darček?“
- Ten, kto verí v Boha.

„Povedzte príklad na sviatost.“
- Stužková

„Akú sviatost dostáva len kňaz?“
- Pomazanie chorých

„Čo jedli Adam a Eva v raji zo stromu života?“
- Jedli banány zo stromu

„Prečo sa oslovujeme bratia a sestry?“
- Aby sme nemuseli všetkých volať po mene

„V čom je krstná voda iná?“
- Ze sa nedá piť

„Mali sme v LC relikvie Sv. Terezky. Ty si bol?“
- Áno

„A čo si videl?“
- Truhlu

„A čo tam bolo?“
- Panna Mária

„Nie, tam bola Sv. Terezka, jej pozostatky.
Čo sú to pozostatky?“
- Staré veci

„Ježiš nás uzdravuje na tele a okrem toho nás môže kde uzdraviť?“
- Na čele

„A keď nás uzdraví na duši, aké je to uzdravenie?“
- Bunkové

„Kedy si vstal?“
- O šiestej

„Prečo tak skoro?“
- Lebo

„Prečo lebo?“
- Lebo išli rozprávky

„Aké napríklad?“
- Večerníček

12.2.2016, t.j prvý piatok po popolcovej strede sa kňaz pýta detí aké máme obdobie.
- Valentínske

„Ako zistíme, že začal pôst?“
- Otec začal chudnúť

„Ako sa môžete postiť?“
- Zrieknem sa paradajkovej polievky

„Prečo?“
- Lebo ju mám najradšej

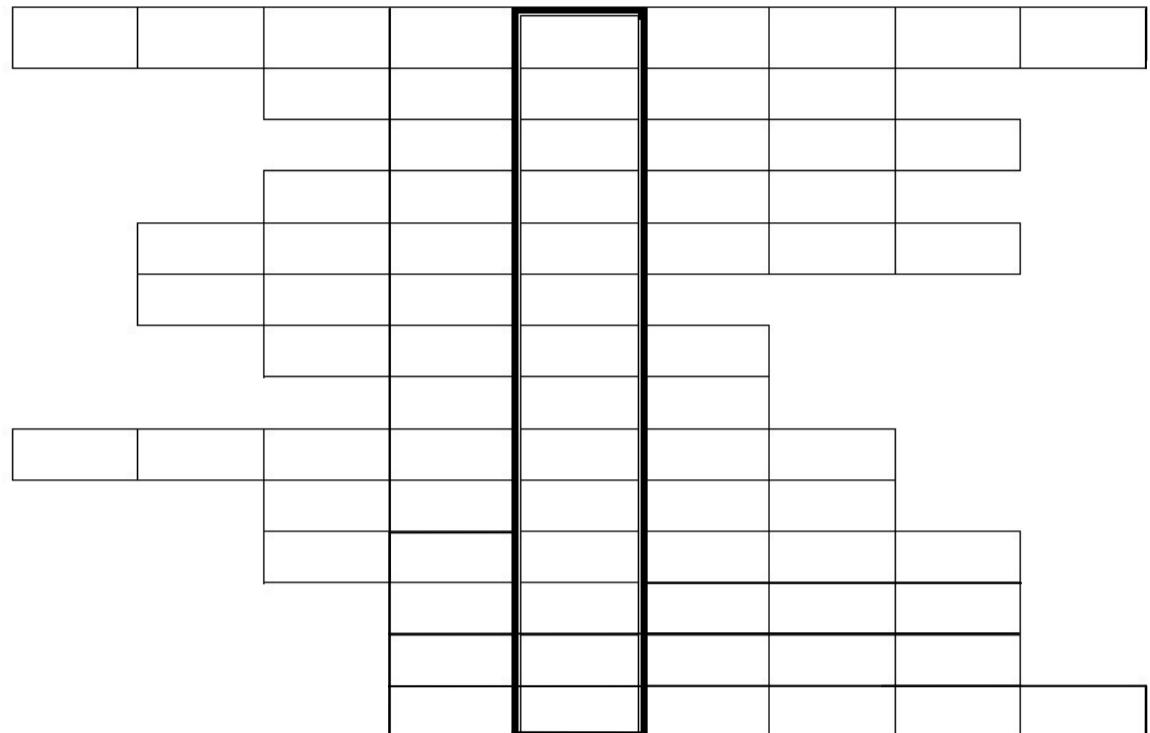
„Čo obetovali Pánu Bohu v starom zákone?“
- Klobásy, čerešne, bagety

„Čo nám bude padat' z neba pečené?“
- Husi

„Niečo menšie...“
- Kurčatá

„Za čo robíte v robe?“ (znala otázka na almužnu)
- Za nič

KRÍŽOVKA

Ježišovo (odpoveď v tajničke) nám prinieslo spásu.

1. Mesto, v ktorom zomrel Pán Ježiš.
2. Muž, ktorý pomáhal Pánovi Ježišovi niesť kríž.
3. Materiál, z ktorého vojaci uplietli Pánovi Ježišovi korunu.
4. Boli ukrižovaní spolu s Pánom Ježišom.
5. Hora, na ktorej zajali Pána Ježiša.
6. Kto prvý našiel prázdný hrob?
7. Prvý zo siedmich hlavných hriechov.
8. Prvá žena.
9. Judáš zradil Ježiša za ... strieborných.
10. Kto trikrát zaprel Ježiša?
11. Deň smrti Pána Ježiša.
12. Kto prvý vypočúval zajatého Ježiša?
13. Kto dal Židom povolenie ukrižovať Ježiša?
14. Deň zmŕtvychvstania P. Ježiša.

Lístok s vylúštenou tajničkou, spolu so svojím menom a priezviskom vhod' do označenej schránky "HLAS SRDCA - KRÍŽOVKA" v predsiene kostola.

Žrebovanie bude na detskej sv. omši v piatok 8. apríla 2016.

Terezka Haninčíková

Slávnosť prvého sväteho prijímania našich detí budeme mať 29. mája 2016.

V slovenskom jazyku o 11:00,
v maďarskom jazyku o 9:00.

Pôst – moderný detox, nepríjemnosť alebo Božia milosť?

Pôst – slovíčko, ktoré v nás možno „prvoplánovo“ vyvoláva nepríjemný pocit obmedzenia, a to je niečo, čo dnešný človek nemá rád. Je to naozaj o nechcenom odriekaní alebo je to milostivý čas darovaný Pánom ako šanca na zmenu a nový, lepší život, ktorým by sme sa mu zapáčili o kúsok viac?

Odborníci na zdravú výživu si prepožičali toto obdobie na očistu, ale najmä očistu tela a tak sa môžeme hojne dočítať o rôznych detoxikačných a redukčných dietach, určených práve pre jarné obdobie. Návod ako má naozaj vyzeráť pravý kresťanský pôst nájdeme na mnohých miestach Svätého písma, dozvedáme sa o ňom aj v homíliách našich kňazov. Ja som sa však zamyslela nad tým, ako prežívajú pôstne obdobie bežní ľudia v našom meste či už veriaci alebo takí, ktorími táto stránka ľudského bytia nič nehovorí. Tak som sa ich na to priamo opýtala a ponúkam Vám niekoľko zaujímavých odpovedí.

Elena (dôchodkyňa): „Vnímam pôst ako Božiu milosť pre nás, ľudí. Horšie je to s tým sebazáporom, niečoho sa vzdať (osobne aj ja mám problém dodržať obmedzenia, hlavne s jedlom), a to najmä v rodine, kde manžel a deti nechodia do kostola a ani neviem či sa modlia. Ja sa za nich modlím a v pôstnom období som pridala modlitbu ruženca k Sedembolestnej Panne Márii.“

Ivan (vedúci zamestnanec): „Pôst vnímam ako obdobie duševnej prípravy na najväčší a najdôležitejší kresťanský sviatok. Každý rok mi toto obdobie dáva impulz a priestor na zamyslenie sa nad

nedokonalosťou ľudí. Nad našou povrchnosťou, pýchou, spurnosťou a nadutosťou. Po tejto Zemi chodil len jeden - jediný dokonalý človek. Ľudia ho vo svojej plytkosti najskôr vyzdvihovali, oslavovali, aby ho vzápäť zapreli, nenávideli, posmievali sa mu, pokúšali ho a nechali ho týrať a umrieť potupnou smrťou. Žiaľ, mám silnú obavu, že ani po 2000 rokoch nie sme lepší a dopadlo by to podobne. A to ma zarmucuje. Pozitívom je však zmŕtvychvstanie Ježiša a nádej pre ľudí, ktorí veria a chcú, ktorí si to zaslúžia a ktorí sú toho hodní. Som veriaci, som kresťan ale v samotnom “výkone kresťanstva” som plytký. Preto pôst ako odriekanie si jedla praktizujem len veľmi vlažne /Veľký piatok, Štedrý deň - je to deň pracovného pokoja a je čas mať tento stav na zreteli; škaredá streda bol deň pracovný a ani som nepostrehol, že bol/. Nepravidelne, t.j. občas si dávam pri tejto príležitosti nejaký druh obmedzujúceho predsavzatia /obety/ a tú sa potom snažím aj dodržať.“

Cyril (dôchodca): „Pôst je pre mňa vždy čas, keď bojujem so žiadostami tela a ducha. Občas víťazí telo, občas predsavzatie. Snažím sa prekonávať žiadosti tela a myslím, že sa mi to darí ako pokračuje doba pôstu, konkrétnie v čase pôstu nepijem žiadny alkohol (ani pivo). Mám slabosť na sladké, ale aj s tým v pôste bojujem.“

Andrej (informatik): „Pretože u nás doma nie sme vyhradene veriaci, pôst vnímame skôr z pozície rodinných zvykov ako cirkevných prikázaní. Ak sú pôstne dni spájané s nejakými typickými jedlami, čo sa týka rodinných zvyklostí, snažíme sa ich dodržiavať. Aj napriek všetkému, však vnímam pôst ako užitočnú záležitosť, lebo iba pomocou nejakej formy odriekania môže človek naplno prežiť, „vychutnať“ sviatky dostatku a hojnosti. Pôst má v mojich očiach určite ešte aj rozmer zdravotný. V súčasnej konzumnej dobe sú ľudia tlačení do neustálej spotreby a pôst umožňuje človeku na chvíľu akoby zastať a zamyslieť sa nad skutočnou hodnotou vecí za ktorými sa ženieme, ktoré sú nám spoločnosťou predkladané. Nejde pri tom výlučne o materiálnu oblasť, ale aj o kultúru, duchovno, či schémy myslenia a správania sa.“

Eva (dôchodkyňa): „Pôst vnímam ako Božiu milosť, lebo len vďaka nej môžem zvládnuť predovšetkým samu seba, následne svoje dobré predsavzatia voči svojim blízkym. Predovšetkým je to o modlitbách. V pôste si ustriedím interiér bytu. Chvíle samoty si spríjemňujem počúvaním väznej, resp. klasickej hudby alebo sú to chvíle ticha. PC využívam prevažne na prepisovanie textov, ktorými možno v budúcnosti urobím niekomu radosť.“

Eva (právnička): „Obdobie pôstu je pre mňa obdobím, v ktorom sa snažím pri mojom uponáhľanom spôsobe života viac ako po iné dni rozmýšľať o sebe, životných hodnotách, o vzťahu s Bohom, čo neznamená, že by som to nerobila aj mimo pôstneho obdobia. Viac sa modlím, duchovne sa pripravujem na veľké kresťanské sviatky. Pôstne záväzky si niekedy dávam, inokedy nie, tento rok som si ich dala.“

Eva (dôchodkyňa): „Pôst je pre mňa časom veľkej Božej milosti, keď nám Pán dáva možnosť ešte viac sa priblížiť k Nemу, otvoriť si srdce a nechať sa naplniť Jeho Láskou, ale aj konfrontovať svoj život s Jeho Slovom. Sebazaprenie? Áno, ved' ono posilňuje našu vôľu i ducha a môže mať rôznu podobu, nielen zriekania sa mäsa, či obľúbeného pokrmu. Ved' prihovoriť sa, či usmiať sa na niekoho, kto nám ublížil je zaiste ľažsie ako zrieknuť sa maškrty. Predsavzatie? To môže ísť ruka v ruke so sebazaprením. Nemusia to byť veľké a mnohé vytýčené ciele. Ved' menej je niekedy viac. Tak ako sebazapretie aj predsavzatie môže byť rôznorodé, ale iste sa nemýlime, keď budeme ešte viac času venovať počúvaniu či čítaniu Božieho slova alebo kresťanskej literatúry. A toto vsetko nás má s Božou pomocou viesť k našej premene, k väčšej svätosti nášho života, aby sme sa raz mohli stretnúť s naším Pánom vo večnej blaženosťi v nebi.“

Jana (finančná kontrolórka): „Pôst – nedržím sa ho nejako dogmaticky, vo vzťahu k telu ho vnímam cez striednosť, občasné zhrešenie (ale to pre mňa platí v rámci celého roka). Po duchovnej stránke pôst pre mňa znamená zriecť sa zlozvykov (ja súce nefajčím ani nepijem, so sladkostami to prežieniem len občas) a hlavne sa snažím usmievať sa na ľudí, len tak pozdraviť tých, ktorých možno poznám len zvidenia. A ešte niečo: Kde nemusím, tam nevláčim auto a idem pešo, dýcham čerstvý vzduch, nasávam prvé jarné lúče.“

Anka (dôchodkyňa s rodinou): „Pôst je pre mňa čas očistovania, pokory a zvýšenej trpežlivosti v chorobe. V pokoji sa snažím prijímať urážky a výčitky od blížnych. Snažím sa vyrovnať s nepochopením v rodine, ale pohľadom na kríž, alebo pri adorácii odovzdávať všetky tarchy života s veľkou dôverou v Božie Milosrdenstvo. Čo sa týka sebazáporu, zdržiajam sa sladkostí.“

Zdenka (zdravotná sestrička): „Pôst vnímam predovšetkým ako pokoru, veľkú lásku a určite aj odpúšťanie. Pôstne obdobie, teda aj moju „krížovú cestu“ vnímam vždy ako výzvu pre mňa – byť lepšia, jednoduchšia a otvorennejšia k Bohu.“

Mária (dôchodkyňa): „Pôst vnímam ako stíšenie seba, ale aj celej mojej rodiny. To znamená nehádať sa s manželom. Každé ráno sa modlíme ruženec. Snažím sa viac myslieť na Pána Boha a Božie veci, viac čítať Sväté písmo a duchovnú literatúru.“

Dominik (študent): „Pôst je pre mňa Božia milosť aj keď dodržať ho 40 dní je dosť náročné. Pre mňa ako pre kresťana je veľmi dôležité obdobie, lebo Pán Ježiš za nás veľmi trpel. Hlavne sa snažím viac vidieť svoje chyby a viac analyzovať svoje hriechy, viac pomáham ľuďom aj keď len malými skutkami.“

Eva (účtovníčka): „Pôst registrujem, ale striktne ho nedodržiavam, len napr. na Popolcovú stredu nekonzumujem mäso. Zato sa pamätám, že moja stará mama pôst dodržiava veľmi striktne – 40 dní len o chlebe a vode.“

Vladka (učiteľka): „Mňa v tomto pôste oslovuje myšlienka: „Potom vedený Duchom išiel na púšť, aby Ho tam diabol pokúšal.“ Uvedomujem si, že presne tak je to aj v mojom živote. Po nejakom duchovnom zážitku, nadšení (a môže to byť čokoľvek – pekné stretnutie, svätá omša, výborná kázeň, relácia, pút, výlet s rodinkou, priateľmi) prichádza pokušenie, stres, nervozita, hádka. Takže v tomto pôste sa zameriavam, okrem iného, na to, aby som o ten pokoj a nadšenie neprišla.“ No a na záver som dala priestor duchovným otcom našej farnosti:

pán kaplán Janko: Pôst je pre mňa príležitosťou zahľbiť sa viac do seba, byť ešte viac otvorený vnuknutiam Ducha Svätého. Aj ako kňaz cítim potrebu denno-denného zdokonaľovania sa. Pri každej svätej omši prosím Pána Ježiša, aby mi dal fyzickú, psychickú a duchovnú silu pre verejné ohlasovanie Jeho evanjelia – radostnej zvesti pre všetkých. Ale aj ja som len človek, ktorý má svoje hranice, nedokonalosti, aj ja sa učím každý deň. Osobne si myslím, že Boh má nesmierne veľkú radosť z našej obety, či je už veľká alebo malá. Už v detstve som sa naučil, že všetko môžeme odovzdať Bohu ako dar – radosť, ale aj starosti, všetko čo ma trápi. Čím viac my dávame Nebeskému Otcovi, tým viac milostí dostávame k plnšiuemu a radostnejšiemu životu. Na každej svätej omši mu odovzdávam všetko, čo mám v sebe a som si istý, že toto všetko Boh môže využiť v prospech celého ľudstva. Jedna rehoľná sestra mi raz napísala: „Všetko, čoho sa dotkneme láskou, sa mení na nesmierne cennú vec. Jej pravá hodnota potom zažiari v nebi.“ Veľmi sa mi páči táto myšlienka a podľa toho sa snažím žiť nielen počas pôstneho obdobia, ale po celý rok.“

pán kaplán Peter: Pre mňa je pôst šancou v živote niečo zmeniť. Je to milostivý čas a vtedy to ide ľahšie... Tá zmena sa môže týkať veľa vecí, ale najdôležitejší rozmer sa mi zdá prehľbiť si dôveru k Bohu.

pán dekan Rastislav: „Pôst pre mňa znamená hlbšie uvedomenie si tej záverečnej fázy života Ježiša Krista a veľkosť Božej lásky vo mne ako človeku. Snažím sa tento čas prežiť väčším stíšením aj keď sa mi to vždy nedarí a zriekaním toho, čo mám rád.“

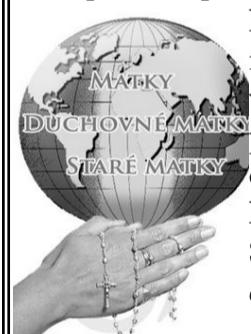
To sú teda názory niektorých z Vás – našli ste sa niekde? Ja osobne určite. Pán Boh zaplať všetkým, ktorí si našli čas a podelili sa s čitateľmi nášho časopisu o svoje pôstne „nápady“.

Alena Perželová

NAŠA ÚČASŤ NA MISIÁCH

V predsiene nášho kostola, po pravej strane, je umiestnená neveľká nástenka, ktorá už piaty rok oboznamuje našich veriacich o aktivitách duchovných matiek, ktorým Pán vložil do srdca nádherný dar v podobe duchovnej adopcie. Bolo to práve v roku viery. V novembri 2011 si 30 matiek adoptovalo novokňaza – misionára Kamila Kočana SVD, aby mu dennými modlitbami a obetami, ako aj obetovaním 1 eura týždenne pomohli pri jeho neľahkom poslaní misionára. Páter Kamil 31. 11. 2011 nastúpil na misijnú službu do Zimbabwe.

Matky sa každú 4. nedelu schádzajú na spoločnej modlitbe sv. ruženca o 16.00 hod. Postupne sa počet modliačich matiek rozšíril na 47. V roku 2013 sme si adoptovali ďalšieho knaza - misionára Pavla Filadelfiho SVD, ktorý pôsobí v Japonsku. S láskou i hrdostou sprevádzajú matky dennými modlitbami svojich adoptovaných synov - misionárov v ich náročnom povolaní, obetujú sv. omše pri príležitosti ich narodenín a mesačne zasielajú do Nitry na Misijné oddelenie SVD obetované financie. Za rok 2015 to bola čiasta 2095,- eur. Páter Kamil sa v lete 2015 prišiel osobne podeliť o skúsenosti, zvyklosti a spôsob života v Zimbabwe. Sv.Jozef Freinademetz – jeden z prvých misionárov v Číne napísal: „*Pre milosť Ducha Svätého nie je nijaká námaha zbytočná a neprichádza neskoro*“

Oslavujeme touto cestou aj ďalších, ktorí by chceli podporovať duchovnú adopciu našich misionárov Kamila a Pavla.

Mária Kosková, Katarína Žolnírová, Anna Pötheová

Goran na Slovensku

Nikto netrpí toľko ako matka a otec, keď ich dieťa ovláda droga. Mama a otec sú tí, ktorí musia hľať na zničený život, za ktorý sú zodpovední. A kto sa dokáže viac radovať, keď sa dieťa vracia zo sveta otroctva a začne komunikovať? No predsa mama a otec. Málokto sa dokáže podeliť so svojimi „skúsenosťami“ a málokto si vôbec uvedomí, že jeho návrat z cesty zla nie je náhoda. Toto všetko vo svojom živote už zažil a svoje svedectvo nám prišiel porozprávať aj Goran Čurkovič z Medžugoria.

Ako 11-ročný zakúsil chuť drogy, násilia, krádeže. Neskôr trpkú chuť psychiatrie, väzenia a najhoršie – chuť ulice. Goran bol jedným z mladých ľudí, ktorých dnes tak často stretáme na ulici – smutný, zamyslený, neochotný komunikovať, ubolený, plný problémov, plný nedostatku času pre najbližších, plný ukrývaného tajomstva. Plný stresu, nervozity, nepokoja... človek odovzdaný diablu. Fajčil, drogoval, pil alkohol, užíval tabletky, bodol vlastného otca nožom, streli si do hlavy pištoľou, rozpredal cennosti z domu, prišiel o mamu a skončil na ulici. Tu do neho ľudia kopali, pľuli na neho, vysmievali sa mu, zatracovali ho, stal sa potravou pre hmyz a až pred dverami vlastného zatratenia si spomenul na modlitbu z ranného detstva – Zdravas', ktorú odrieval z posledných síl. V tú noc sa prvýkrát od svojho detstva úprimne modlil ležiac pod holým nebom. Spomocou Panny Márie sa dostal do komunity Cenacolo v Medžugorí, ktorá sa venuje drogovo závislým mladým ľuďom, kde sa postupne naučil pomocou modlitby a práce znova žiť. Po odrievaní a dlhej trpezlivosti si našiel priateľku, terajšiu manželku a matku ich piatich detí.

Modlitba zachránila jeho život. Skrze modlitbu prišlo vnuknutie k sobášu a v obrovskej viere je tu jedno krásne manželstvo s požehnaním piatich detí. Celému tomuto šťastnému koncu predchádzala dvadsaťročná trpezlivá a aj napriek beznádeji dôverná modlitba jeho otca a nevlastnej matky za jeho duševné a telesné zdravie.

Je veľká škoda, že si toto svedectvo neprišlo vypočuť viac ľudí. Zatvárame oči pred zlom a skazou, ale v našich rukách je život našich detí a modlitbou môžeme duchovne posilniť aj naše vnúčatá, veď Boh, ktorý bol tridsať rokov tesárom, si poradí aj s troskami našej duše.

Pochválený buď Ježiš Kristus !

Milan Deák

HLAS SRDCA 13

ZO ŽIVOTA

Počas vianočných sviatkov sa aj naše deti zapojili do koledovania DOBRÁ NOVINA 2015. So svojim programom sa predstavili aj počas niektorých sv. omší vo farskom kostole.

Nietorí z nás boli v stredu 13. 1. 2016 na sv. omši v Lučenci, kde boli relikvie Sv. Terezky Ježiškovej. Slávnostrnú sv. omšu celebroval vdp. kaplán Stanislav Andrek.

V advente sme mali rorátne sv. omše. Pri jednej z nich prišiel medzi nás aj páter Pavol Benedikt.

Pri príležitosti Roku milosrdenstva sa stal jubilejným aj náš farský kostol. Každý mesiac sa slávia sv. omše, na ktoré sú pozývaní veriaci a kňazi z celého dekanátu. V januári k nám zavítal P. Jozafát, vo februári k nám prišiel vdp. Pavol Kolivoška.

Počas detského jarného tábora patrila do programu aj každodenná sv. omša, na ktorej bola pekná miništantská účasť.

NAŠEJ FARNOSTI

Na svoje si prišli aj milovníci spoločenských hier.

Naši usilovní kuchári ujo Milan Vilhan a Jožko Koronczi počas táboru varili.

Aj my sme sa zapojili do varenia vianočnej kapustnice.

Bowling sa vo farnosti viditeľne teší svojej obľube ...

FARSKÉ OZNAMY

Celodenné vysluhovanie sviatosti zmierenia pred Veľkonočnými sviatkami bude v stredu 23. marca 2016 od 8.00 hod. do 17.30 hod. Počas sviatkov nespovedáme!!!

ZELENÝ ŠTVRTOK: ráno sv. omša o 6.30 hod. ako aj dopoludňajšia Adorácia NEBUDÚ!

Pamiatka Pánovej večere 16.30 hod. (mad.)
18.00 hod. (slov.) + umývanie nôh 12 mužom)

VEĽKÝ PIATOK: Liturgia Pánovho utrpenia a smrti. Je to deň pokánia záväzného v celej Cirkvi.

V tento deň je prísny pôst.

Ráno 8.00 hod. spievana modlitba Liturgie hodín a náreky.

Obrady slávenia utrpenia a smrti Pána: 12.00 hod. (mad.)
15.00 hod. (slov.)

Poklona pri Božom hrobe po poobedňajších obradoch, cez celú noc až do soboty 16.15 hod.

Krížová cesta ulicami mesta začne o 20.00 hod. pred farským kostolom. Sviece do procesie s chráničom, ktoré môžete použiť aj pri obnove krstných sľubov na Veľkonočnú vigíliu, si môžete zakúpiť v kostole za 1,50 € alebo si doneste vlastné.

BIELA SOBOTA: Ráno 8.00 hod. spievana modlitba Liturgie hodín a náreky.

Veľkonočná vigília Pánovho zmŕtvychvstania:

18.00 hod. (mad.)
21.00 hod. (slov.)

Doneste si so sebou sviecu na obnovenie krstných sľubov. Obrady Veľkonočnej vigílie sa slávia najskôr až po západe slnka, čo je v tento deň 17.56 hod.

VEĽKONOČNÁ NEDEĽA:

Farský kostol
7.30 hod. (slov.)
9.00 hod. (mad.)
10.30 hod. (slov.)
17.00 hod. (slov.)

Kružno 9.15 hod.; Zacharovce 10.30 hod.

VEĽKONOČNÝ PONDELOK:

Farský kostol
7.30 hod. (slov.)
9.00 hod. (mad.)
10.30 hod. (slov.)

Čerenčany 8.00 hod.; Kružno 9.15 hod.; Zacharovce 10.30 hod.

Úplné odpustky vo Veľkonočnom trojdňi: úplné odpusťky za zvyčajných podmienok (sv. spoved, sv. prijímanie a modlitba na úmysel sv. Otca a vylúčenie akejkoľvek záľuby aj k ľahkému hriechu) možno získať:
1. pri verejnej adorácii Najsvätejšej sviatosti na Zelený štvrtok recitovaním alebo spevom Tantum ergo.
2. za nábožnú účasť poklony kríza pri liturgickom slávení na Veľký piatok
3. za obnovu krstných sľubov pri slávení Veľkonočnej vigílie

Náš obchod ZDENKA

Srdečne vás pozývame do farského obchodu ZDENKA, kde si môžete vybrať z veľkého množstva náboženskej literatúry pre všetky vekové skupiny.

V ponuke sú brožúry na zamyslenia a meditácie, Sväté písma vo viacerých prevedeniach, odborné teologické knihy, omaľovánky s biblickou tematikou pre deti, ako aj publikácie pre náš duchovný rast.

Najdete tu rôzne devočionálie, sošky svätých, anjelikov, liturgických predmetov, či široký výber ružencov a betlehemov. Nechýbajú ani knihy zaobrájúce sa tematikou dnešnej doby, aktuálnymi morálnymi, či sociálnymi problémami.

Pre milovníkov kávy a čajov máme pestrý výber tovaru v rôznych darčekových baleniaciach.

OTVÁRACIE HODINY:

PONDELOK: 09:00 - 13:00
UTOROK: 09:00 - 17:00
STREDA: 09:00 - 13:00
ŠTVRTOK: 09:00 - 17:00
PIATOK: 09:00 - 13:00
SOBOTA: ZATVORENÉ
NEDEĽA: ZATVORENÉ

VÝBER NAJNOVŠÍCH A NAJPREDÁVANEJŠÍCH KNÍH

HLAS SRDCA

Rimavská Sobota. Adresa: Hlavné námestie 29, 97901 Rimavská Sobota. Kontakt: 0475631031, email: casopishlassrdca@gmail.com, Recenzoval: Rastislav Polák. Redakčná rada; šéfredaktorka: Alena Perželová, členovia - Rastislav Polák, Ján Zsóka, Peter Kuchár, Jozef Koronczi, Andrea Vörösová, Vladimíra Haninčíková, Terézia Haninčíková, Zuzana Gödriová, Jozef Gödri.

Web: www.rimavskasobota.fara.sk